ÖRÜMCEK TÜNELİ

İÇİNDEKİLER

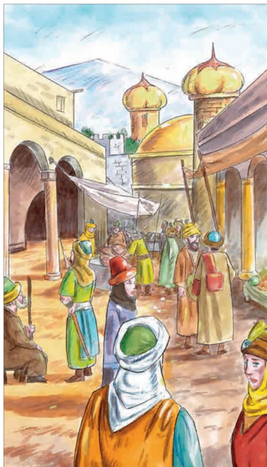

ÖRÜMCEK TÜNELİ

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın yarattıkları pek çokmuş. Olup bitenler ne ilk ne de sonmuş. Pencereme nereden geldiğini bilmediğim bir kuş konmuş! Başlamış anlatmaya.

Bundan uzun yıllar önce zamanın su gibi akıp gittiği, gidenlerin geri dönmediği bir ülke varmış. Her mevsimi başka bir güzelmiş. Güneş, en güzel ışıklarını bu ülkeye yollar, kuşlar en güzel şarkılarını buradan geçerken söyler, sular tatlandıkça tatlanırmış. Ağaçlar insanlara birbirinden lezzetli meyveler ikram eder; yağmur, başları okşayarak yağarmış. Bu ülkeye adalet, iyilik hâkim olduğundan insanları da tabiatı da huzurluymuş. Çünkü Allah, dünyayı adalet ve iyilik üzerine yaratmış. Kötülük, bir ülke de hâkim olunca insanlar kadar diğer varlıklar da acı çekermiş.

Bu ülkenin başında Âdil adında bir hükümdar varmış. Altın kalpli bir hükümdarmış o. İyilik meleği gibi bir hanımı; çok güzel, güzel olduğu kadar da iyiliksever bir kızcağızı varmış. Kızını çok seviyormuş ama tahta çıkacak bir oğlunun olmayışı, padişahı üzüyormuş. Nasıl üzmesin? Tahtın sahipsiz kalması demek, ülkenin, halkın sahipsiz kalması demekmiş. Hükümdar, bir oğlum olsun, iyi bir yönetici olarak onu yetiştirip halkın idaresini ona emanet edeyim, diye düşünüyormuş.

Her şey iyi ve güzelmiş; lâkin her güzelin bir kusuru, her gülün bir dikeni olduğu gibi yolunda gitmeyen bazı şeyler de ortaya çıkmış. Padişahın oğlunun olmayışını fırsat bilen kurnaz Vezir Harp, gizli plânlar kurmaya başlamış. Amacı, tahta sahip olmak, dahası, hükümdarın güzel kızıyla evlenmekmiş. Üstelik bu kurnaz vezir, yaşlı ve çok çirkinmiş! Çirkinliği kalbine de işlemiş. Yıllardır kendine çok iyi davranan hükümdarını öldürmeyi düşünecek kadar çirkin, kötü bir kalbi varmış. Oysa hükümdar, vezirinin yaptığı hataları kaç kere affetmiş.

KULÜBE

Halk hükümdardan çok memnunmuş. Günleri huzur içinde geçiyormuş. İnsanlar, tarlalarında, bahçelerinde çalışıyor, Allah'a şükrederek yiyip içiyor, hayatlarını mutlulukla sürdürüyorlarmış.

Güneşin ışıklarıyla parlayan şehrin, her biri saray kadar güzel evleri varmış. O evlerin içinde zengin insanlar yaşarmış. Paylaşmayı bildikleri için kazançları katlanarak artıyormuş.

Evlerin bahçelerinden hanımeli kokuları yükselirmiş. Bahçede rengârenk güller varmış. Sokaklar, yollar tertemiz, insanlar birbirine çok saygılıymış. Rüzgâr ayrı bir nağmeyle esiyormuş.

Birbirinden güzel evlerin arasında çok sevimli bir kulübe varmış. İlginçtir ki şehirdeki tek kulübe de oymuş. Diğer bütün evler ondan büyükmüş.

Bacasından tüten dumanı, küçük penceresinden sızan ışığıyla, görenlerin içini ısıtıyormuş. Burada yaşayanların mutlu ve Allah'a şükreden insanlar olduğunu anlamak için içine girmeye bile gerek yokmuş. Çünkü pencere pervazında serçeler, güvercinler; kapı eğişinde köpekler, kediler, ev sahiplerinin ikramını yemek için bekleşirlermiş. Allah'ın sevdiğini, insanlar, hayvanlar bitkiler sever ya, işte bu yüzden olsa gerek kulübe sakinlerini sevmeyen yokmuş.

Bu tahta kulübecikte bir ana, oğlu bir de ihtiyar dede yaşarmış. İhtiyarcık o kadar yaşlanmış ki, doksanı geçikten sonra yaşını saymayı bırakmış. Oturduğu ocak başından hiç kalkmaz, önüne konulanı yer, hâline şükredermiş. Sessiz ve sabırlıymış. Genç torunu, sık sık dedesinin yanına oturur, ondan kendisine nasihat etmesini istermiş. Dedesinin akıllı, bilge bir insan olduğunu bildiği için, kendisine yol göstereceğini düşünürmüş.

Delikanlı zengin olup insanlara yardım etmeyi çok istiyormuş. Genç Semetey, dedesinden en çok şu nasihati duyarmış: "Kanaat en büyük zenginliktir." Dedesinin bu sözlerle kendisini teselli ettiğini, asla zengin olmayacağını, kendini oyaladığını düşünür, üzülürmüş. Dedesini kırmak istemediği için ona itiraz etmez, elini öpüp çarşıya para kazanmaya gidermiş. Çarşıda pazarda, yük taşıtmak isteyen

birileri olursa, yüklerini taşır, kazandığı üç beş kuruşu anacığına getirirmiş.

Dede, torun ve anneden oluşan bu ailenin nereden geldiğini bilen yokmuş. Semetey bebekmiş bu kulübeciğe yerleştiklerinde. Daha önce hangi şehirde, nasıl günler geçirdiklerini kimse bilmezmiş. Nereli olduklarını Semetey de bilmiyormuş. Semetey, bu konuda dedesine ve annesine ne kadar soru sorduyasada hiçbirinin cevabını alamamış.

BİLLURAY SULTAN

Billuray Sultan, son zamanlarda sık sık odasında, pencere kıyısında oturur düşünürmüş. "Acaba, halktan biri olsam şu an ne yapıyor olurdum?" diye hayaller kurarmış. Merakı arttıkça artmış. Elinde olmayanı merak etmek onun özünde varmış. Kapı çalınınca kendine gelmiş:

– Girin, demiş billur sesiyle.

Annesi İpek Sultan, elinde meyve suyuyla kapıda görünmüş.

Billuray:

– Hoş geldin anneciğim, diyerek yerinden kalkmış.

Annesinin elindeki meyve suyunu almış. Oturması için ona yer göstermiş. Annesi endişeyle kızının yüzüne bakmış:

– Rengin solmuş, neyin var kızım, hasta mısın?

Annesinden aldığı bardağı, altın oymalı sehpaya bırakan Billuray:

– Yok anneciğim, Allah'a şükür, çok iyiyim.

Annesi, o kadar çabuk ikna olmamış:

– Anlatmanı istiyorum. Neden böyle düşüncelisin?

Billuray, annesine sarılmış:

– Anneciğim, saray dışındaki hayatı çok merak ediyorum. Gün geçtikçe merakım artıyor. Birkaç günlük de olsa halkın arasına karışmak, onların hayatlarını yakından görmek istiyorum.

İpek Sultanın gözleri, fal taşı gibi açılmış:

– Aman baban duymasın, demiş. Hele bu sıralar! Sarayda, kötü bir şeyler olacağına dair haberler alıyoruz. Biraz daha bekle.

– Bize kötülük etmek isteyenler mi var anne?

– Aslında sen de bilsen iyi olur kızım. Geçen gece babanın odasına çok zehirli bir yılan girmiş. O sırada baban uyanıkmış. Kendine doğru gelen yılanı öldürmek zorunda kalmış.

Billuray, çığlık atmamak için kendini zor tutmuş:

– Ne kadar korkunç! Bahçeden gelmiş olmalı.

– Keşke öyle olsaydı, demiş anne Sultan. O yılan türü, bu bölgede yaşamaz. Uzak diyarlardan getirilme ihtimali babanı endişelendiriyor.

Billuray kederlenmiş:

– Babam insanlara iyilikten başka bir şey yapmıyor ki. Ne acı! Demek, onun ölümünü isteyecek kadar kötü insanlar var.

İpek Sultan:

– Maalesef yavrum, bazı kötü kalpli insanlar vardır. Onlar iyilikten rahatsız olurlar. Bizim aklımıza gelmeyen plânlar kurarlar. Dikkatli olmalıyız. İyi insanların her zaman tedbirli davranması gerekir, demiş.

Onlar böyle konuşurken, duvarın arkasından konuşulanları dinleyen bir çift kulak varmış. Bu, kötü yürekli Vezir Harp'ten başkası değilmiş. Ellerini ovuşturmuş:

"İyilik de neymiş? Boşuna uğraşıyorsunuz, sonunda taht da, Billuray Sultan da benim olacak. diye mırıldanmış.

Aslında Vezir Harp, yakın zamana kadar sarayda kendi hâlinde, kendisine ayrılan odada yaşar, hükümdara işlerinde yardım edermiş. Fakat ne olmuşsa olmuş, vezirin kötü arzuları su yüzüne çıkmış. Oğlu olmayan padişahın çaresizliğini görünce, tahtı ele geçirmeye karar vermiş.

Vezir Harp, sarayın bütün odalarını birbirine bağlayan dar bir tünel keşfetmiş. Burası aynı zamanda havalandırma görevi de görüyormuş. Padişahın, kızının ve diğer vezirlerin odalarını buradan gözetliyormuş. Tünelde bol miktarda örümcek yaşadığı

için, kendisi buraya "Örümcek Tüneli" adını vermiş.

Vezir, sultanı ve annesini gözetlemekten sıkılmış. Önüne çıkan örümcek yuvalarını bozarak yürümüş. Kocaman burnunun altından sarkan bıyıklarıyla oynayarak odasına dönmüş. Alçak olan tavandan sarkan örümcek ağları yüzünden her seferinde kıyafetini değiştirmek zorunda kalıyormuş. Çünkü her yanına örümcek ağı dolaşıyormuş. Babasının resmi bulunan bir tabloyu kapı gibi kullanarak, odasına girmiş. Kambur sırtı, pençe gibi elleri ve dudaklarıyla gerçekten çok çirkinmiş.

ESRARLI KUTU

Genç ve yakışıklı Semetey, çok çalıştığı bir günün ardından evin yolunu tutmuş. Akşam olmak üzereymiş. Sokaklar tenhalaşmış. Evinin olduğu sokağa girmek üzereyken kulağına hışırtılı bir ses gelmiş.

– Delikanlı!

Semetey kulaklarını dört açmış:

– Kim o konuşan, diye etrafına bakınmış.

Hışırtılı ses:

– Beni göremezsin, sadece dinle.

"Bu sesi çıkaran şeyin dudakları yok herhâlde" diye düşünmüş Semetey.

– Sen kimsin, benden ne istiyorsun?

– Allah'ın verdiğini geri çevirme, vermediğini

özleme, demiş tuhaf ses.

Semetey tıpkı dedesininkilere benzeyen bu nasihatle, sakinleşmiş. Gülümsemiş:

– Dedem gibi konuştun.

Hışırtılı ses, gülüyor gibi konuşmuş:

– Deden, dedemin dostudur. O, iyi bir insandır. Sen de iyi olup iyilik bulabilirsin. Dedenin öğüdünü unutma, Bir de şunu unutma. Yakında sana ihtiyaç olacak, hazır ol.

Ses birden kesilmiş. Semetey çok meraklanmış. "Kimdi konuşan ve ne demek istiyordu?" diye eve varıncaya kadar düşünmüş. Ellerini yıkayıp, ocak başında, aş pişiren anacığının gül yanağından öpmüş:

– Kolay gelsin, annem.

Annesinin yanakları, sevgili oğlunu görünce daha bir güle benzemiş.

– Hoş gelmişsin, oğlum. Yemek şimdi hazır olacak inşallah.

– Anacığım, acelesi yok, yorma kendini, demiş Semetey ve dedesinin yanına oturmuş:

– Dedem, nasılsın?

Dedesi pırıl pırıl bakan gözlerini, torunun gözlerine dikmiş.

– Sağ ol evlâdım. Sen nasılsın?

Semetey heyecanla konuya girmiş:

– Dedeciğim, eve gelirken karanlıkta biriyle konuştum. Ama onu göremedim. Çok tuhaf bir sesi vardı. İnsan sesi değildi sanki. Bana, senin dos-

tun olduğunu söyledi. "Yakında sana ihtiyaç olacak." dedi bana. Nasihatleri de seninkilere benziyordu.

Dedesi kaşlarını çatmış, biraz düşündükten sonra, sesini yükseltmiş:

– Sarayda tehlike var, demiş endişeyle.

– Kimdi o?

– Sarayda tehlike var demekki diye tekrarlamış dede.

Semetey iyice şaşırmış. Dede başka bir şey söylememiş. Bembeyaz sakalını tutmuş, düşünmüş. Sonra, çevik bir hareketle yerinden kalkmış. Gömme dolaptan kutu çıkarmaya gitmiş. Kutuyu çıkarması uzun sürmüş. Çünkü dolabın gizli bir bölmesini açması gerekiyormuş. Şaşkınlıkla kendini izleyen torununa, kutuyu uzatmış.

– Bu artık senin.

Semetey kutuyu almış. Üstünü örten tozlara rağmen, çok güzel taşlarla işlenmiş bir kutuymuş bu.

Dede:

– Vakti geldiğinde açacaksın, bunu.

Semetey başka soru sormadan kutuyu alıp yatağının başucuna koymuş. Dede ile torunun konuşmalarına kulak misafiri olan annesi dedeye merakla bakmış:

– Vakit geldi mi, demiş.

Dede başını önüne eğip, her zaman oturduğu köşesine geçmiş. Annesi kederlenmiş: "İnşallah işler yolunda gider." demiş.

Annesinin endişesi, dedesinin yaptıkları, Semetey'in gözünden kaçmamış ama, şu an yapabileceği başka bir şey de yokmuş. Israr ederek dedeciğini üzmeyi istememiş. Zamanı gelince nasılsa öğreneceğim her şeyi, diye düşünmüş.

SARAYDAN KAÇIŞ

Sarayda tuhaf şeyler olmaya devam ediyormuş. Odasına bırakılan yılandan sonra, padişahın çorbasına zehir konmuş. Hükümdar, Allah'ın izniyle, ölümden kıl payı kurtulmuş. Nasıl mı kurtulmuş? Çorbanın renginden şüphelenen Başvezir Aziz, çorbayı devirmiş. Çorbanın suyu yemek masasını delmiş. Çorbaya zehir katıldığı bu şekilde anlaşılmış. Ülkenin ileri gelenleri bu durumdan çok endişelenmiş. Ne yapmaları gerektiğini bilemiyorlarmış. Başvezir Aziz, o günden sonra çok sevdiği padişahının peşinden ayrılmaz olmuş. Onu korumak için her şeyi yapıyormuş.

Billuray, babasının arzusu üzerine, odasından daha az çıkmaya başlamış. Annesinin öğütlerini

unutmuyormuş ama içindiki istekten de vazgeçemiyormuş. Bir günlüğüne de olsa, kıyafetini değiştirip şehrin sokaklarında gezmek, insanlarla konuşmak, hiç görmediği bir dünyayla tanışmak istiyormuş.

Billuray Sultan, güzel olduğu kadar cesur ve becerikliymiş. Kılıç kullanmasını ve ata binmesini de çok iyi biliyormuş.

"Her tarafımı örten pelerinimle, beni kimse tanıyamaz. Yanıma biraz para alayım. Bir günden bir şey olmaz, kimse sarayda olmadığımı anlamaz." diye düşünmüş. Annesi İpek Sultan, yarın odasına uğramayacağına göre kimse onun kaybolduğunu fark etmeyecekmiş. Çünkü annesinin yarın saray dışında işi varmış. Hizmetçilerine izin verip onları köylerine yollamış. Gece gizlice sarayın kapısından çıkmış. Odasını gözetleyen kötü Vezir Harp'ten başka kimsenin, Billuray'ın gittiğinden haberi olmamış.

Kötü vezir onu takip etmeye başlamış. Billuray şehre ulaşınca önce biraz tedirgin olmuş. Hava kararmış olduğu içinmiş bu tedirginlik. Sonra buna alışmış. Pencerelerinden ışıklar süzülen sevimli evler, mis kokulu bahçeler hoşuna gitmiş. Ama geceyi geçirmek için bir yer bulmalıymış. "En fakir görünüşlü evi

seçmeliyim." diye düşünmüş. "Seçmeliyim ki, en zenginle en fakir arasındaki farkı öğrenmeliyim," demiş.

Biraz yürüdükten sonra, karşısına tam istediği gibi bir kulübe çıkmış. Her tarafı ağaçtan yapılmış olan kulübeciğin, küçücük bacasından dumanlar tütüyormuş. Minik pencerelerden sızan ışık, genç kızın içini aydınlatır gibi olmuş. Nedense bu evdekilere büyük bir yakınlık hissetmiş.

Billuray sokak aralarında dolaşırken Vezir Harp da peşindeymiş. Dar bir sokağa girmişler. Vezir Harp:

"Artık elimdesin." diye düşünürken Billuray'a yaklaşmış. Tam o sırada ayağını bir şey ısırmış. Vezir Harp acıyla:

– Aptallar, aptal hayvanlar, diye bağırmış.

Billuray ardından gelen boğuk seslerden korkmuş, hemen kulübenin kapısını çalmış.

– Tak, tak, tak …

Semetey "Bu saatte kim gelir ki?" diye düşünmüş. Kapıyı açmış. Billuray, koşarak kendini kulübeye atmış. Nefes nefeseymiş. Semetey şaşkın bakıyormuş:

– Siz de kimsiniz?

Billuray üstündeki pelerini çıkarmış. Aman, o ne güzellik. Semetey utancından başını önüne eğmiş. Billuray durumunu kısaca izah etmiş:

– Tanrı misafiriyim. Bu gece burada kalabilir miyim?

Semetey'in annesi, Asel Hanım, Billuray'a yaklaşmış:

– Hoş geldin kızım, başımızın üstünde yerin var.

Billuray gülümsemiş:

– Teşekkür ederim, çok iyisiniz.

Semetey, dedesinin yanına oturmuş. Bir yandan ateşe odun atıyor, diğer yandan göz ucuyla Billuray'a bakıyormuş. "Bu kadar güzel ve zengin giyimli bir kızın, bu saatte tek başına sokaklarda ne işi olabilir? Galiba biri onu kovalıyordu." diye düşünüyormuş.

Dedesi, zor duyulur bir sesle:

– Her işte bir hikmet vardır, demiş.

Billuray sultan, ocağın önüne oturmuş, uzayan kısalan alevlere bakarak düşünüyormuş. "Ne hoş insanlarla karşılaştım. Fazla soru sormayan; ama hâlden anlayan insanlar bunlar." diye düşünüp sevinmiş.

Asel Hanım, önce Billuray'a sıcak süt ikram etmiş, sonra en güzel çarşaflarını çıkarıp güzel bir yatak hazırlamış. Billuray rahatça yatabilsin diye yatağın etrafına perde de çekmiş. Çünkü evleri tek odadan ibaretmiş. Sütünü bitiren Billuray herkese hayırlı geceler dilemiş. Yatar yatmaz uyumuş.

Günün ilk ışıkları şehrin üstüne düşerken, kulübecikte herkes uyanmış. Semetey, dedesi ve annesi dua ediyorlarmış. Billuray da uyanmış, onlara katılmış. Güneş, şehri aydınlatırken kulübe sakinleri dua ışığıyla aydınlanmışlar.

Süt ve taze ekmekten ibaret olan kahvaltılarını yaparken neşeliymişler. Billuray, odanın içini daha net görebiliyormuş. Bir köşede iki tahta sedir, üstlerinde temiz minderler, diğer köşede mutfak eşyaları, ortada ocak varmış. Kulübenin iki yanında iki penceresi varmış.

– Hayatımda yediğim en lezzetli ekmek, demiş Billuray.

– Afiyet olsun, demiş Asel Hanım.

– Hele süt, bu kadar güzelini içtiğimi hatırlamıyorum, diye devam etmiş Billuray.

Dede:

– İnsanın gördüğü her güzellik kendi güzelliğini işaret eder, demiş.

Billuray, Semetey'in dedesini o kadar sevmiş ki konuşmalarını kaçırmamak için ağzının içine bakıyormuş. Dede de Billuray'ı çok sevmiş. Kahvaltılarını Allah'a şükrederek bitirmişler. Dede, kitabını alıp yine köşesine çekilmiş. Semetey'e:

–Evlât, kızımıza şehri gezdirmek sana düşüyor, demiş.

Semetey bu işi seve seve yapabileceğini düşünmüş. Ama yanaklarının kızarmasına engel olamamış. Heyecanını bastırmaya çalışarak:

– Tamam, dedeciğim, demiş.

"Benim şehri gezmek istediğimi nereden biliyor", diye düşünmüş Billuray.

– Pazara götürmelisin misafirimizi, demiş Asel Hanım.

Semetey:

– Annem haklı. Bugün şehrin en büyük pazarı kurulur. Hatta komşu şehirlerden de insanlar geliyor. Gezmek için de, alışveriş için de güzel olur.

Billuray Sultan başını önüne eğmiş.

– Size nasıl teşekkür edebilirim, bilmiyorum. Öyle iyisiniz ki! Bana evinizi, yüreğinizi açtınız. Hem de yabancı birine…

Dede, mırıldanmış:

– Her şeyin sahibi Allah'tır. Bizim olan bir şey yok ki insanlardan kıskanalım.

Asel Hanım, Billuray'ın elini tutmuş:

– Kızım, sana kendi elbiselerimden vereyim. Böylece şehri daha rahat gezebilirsin, demiş.

Billuray, üstündeki değerli taşlarla işlenmiş ipek elbiseye bakınca, Semetey'in annesine hak vermiş. Halkın dikkatini çekmeye gerek yok, diye düşünmüş.

– Tamam, demiş.

Ama hâlâ hayret ediyormuş. Kim olduğumu niçin sormuyorlar? Şehri görmek istediğimi nereden biliyorlar, diye.

BÜYÜCÜ ÇALI

Büyücü Çalı, şehirle sarayın arasında bir yerde oturuyormuş. O da Vezir Harp kadar çirkin ve kötüymüş. Hırsızlık yapıp kaçarken kırdığı bacağı, sakat kalmış. O yüzden sağ bacağını sürükleyerek yürürmüş. Pek yıkamadığı elbisesi, rengini kaybetmiş, parçalanmaya başlamış.

Büyücülükten kazandığı yığınla altınları varmış. Büyülerini hazırladığı mahzenin yanındaki odacık, biriktirdiği altınlar, gümüşler, elmaslar, yakutlarla doluymuş.

Çevresindeki insanlar Büyücü Çalı'dan büyülü sıvılar alır, bununla insanları zehirlerlermiş. Büyülü sıvıları içenlerin bazısı aklını kaçırır, bazısı hastalanır, bazıları da ölürmüş.

İyi kalpli hükümdar Âdil, ülkelerinde büyücülüğü, sihirbazlığı yasaklamış. Hükümdarın askerleri

kaç kere aramışlarsa da, Çalı'nın evinde büyücülükle ilgili bir şey bulamamışlar.

Zamanında annesi, Büyücü Çalı'nın iyi yetişmesi için hiçbir şey yapmamış. Hırsızlık yaptığında, yalan söylediğinde, hayvanlara işkence yaptığında, sessiz kalmış. Allah'ın sevmediği her kötülüğü yapmasına göz yummuş. Ama kaderin cilvesine bakın ki annesi, bir gün Çalı'nın büyülü sıvılarından birini yanlışlıkla içince, kıpırdayamaz, konuşamaz olmuş.

Çalı, annesinin hiç bir ihtiyacını görmüyor, bazen ona yemek bile vermiyormuş. Zavallı kadına gene komşuları acıyor, bir tas çorba içirip gidiyorlarmış.

– Senin yüzünden bir gün yakalanacağım, diyormuş annesine.

Annesi, yaptıklarına çoktan pişman olmuş ama ne fayda! Kendi elimle, kendime düşman yetiştirdim, diye gözyaşları döküyormuş. Vücudunun hiçbir tarafı tutmuyormuş. Ve konuşamıyormuş. İçinden Çalı'ya şöyle beddua ediyormuş:

– Yakalan, yakalan da sana en büyük cezayı versinler.

Vezir Harp, büyücü Çalı'nın evinin kapısını usulca tıklatmış:

– Kim o, demiş Çalı.

– Çabuk aç, benim Harp. Verdiğin zehir, hiçbir işe yaramadı. Başvezir galiba benden şüpheleniyor.

Mutfaktan çıktığımı görünce, benimle hemen padişahın yanına geldi. Çorbasını kazayla devirmiş gibi yaptı. Masa cızır cızır eriyince herkes bana baktı. Benden şüphelendiler sanki. Bu iş çok uzadı. Bir an önce sona ermeli. Yoksa yakalanacağım. Ben yakalanırsam sen de yakalanırsın.

Çalı, öfkeden çılgına dönmüş:

– Beceriksiz. O zehiri hazırlamak için kaç gün uğraştım, sen biliyor musun?

Vezir Harp kaşlarını çatmış:

– Kes sesini. Hemen bana yeni bir yol bulmalısın. Fazla zamanım kalmadı. Padişahla beraber, başveziri de yok etmeliyim. Ondan sonra her şey benim olacak.

Büyücünün gözleri parlamış:

– Bunun için daha fazla altın getirmelisin.

Sarayın hazine odasına girmenin yolunu da bilen Harp'ın, böyle bir sıkıntısı yokmuş.

– Sen orasını düşünme. Ne yapacağız onu söyle?

İkisi kafa kafaya verip düşünmüşler. Vezirin kara gözleri daha kararmış.

– Buldum! Billuray Sultan tek başına, saray dışına çıktı. Saraya dönmeden önce, ona bir büyü yapabilirsen işim daha kolay olur. Kızı benimle evlenmeyi isteyince padişah kabul etmek zorunda kalır. Sultanla evlenirim. Sonra tahta geçmek çok kolay olur. Nasılsa padişahın yerine geçecek bir şehzade yok, demiş.

Büyücü Çalı kirli şapkasını çıkarmış, kafasını kaşıyormuş:

– Evlilik büyüsü istiyorsun yani. Onu hazırlamak çok zordur. Ne kadar zamanım var?

– Fazla zamanın yok. Sabaha kadar büyülü sıvı hazır olmalı. Billuray büyük ihtimalle büyük pazarı gezmek isteyecek. Ben satıcı kılığına girip pazarda ona büyülü şerbet içirmenin bir yolunu bulacağım. Ondan sonrası kolay... Billuray'ın gözü benden başkasını görmeyecek, beni sevecek, demiş.

Büyücü Çalı, Vezir Harp'ı kıskandığını belli etmiş.

– Ben sabahlara kadar çalışayım, sen sarayda keyif çat, her şeyin sahibi de sen ol. Bu sefer çok altın isterim. Şimdiye kadar getirdiklerinin iki mislini isterim, demiş.

Vezir Harp büyücüyü kandırmaya karar vermiş:

– Dilediğin kadar altın veririm. Hatta hükümdar olunca seni saray büyücüsü yaparım, demiş.

Çalı, ayağını sürüyerek dolaşıyor ve düşünüyormuş:

– Öyle olsun. Sen padişah olursan saklanmaya da ihtiyacım kalmaz, demiş.

Annesini işaret ederek:

– Şu uğursuz kadını da ormana bırakırız. Öyleyse hemen başlayalım. Evlilik büyüsü yarın sabaha hazır olur, demiş.

Çalı'nın annesi bu sözleri duyunca öyle üzül-

müş ki, gözünden birbiri ardına damlalar yuvarlanmaya başlamış. Her zaman yaptığı gibi, içinden Allah'a dua etmiş: "Ben kötülük ettim; ama sen beni koru, beni bağışla Allah'ım" diyormuş.

Vezir Harp, sevinçle ellerini ovuşturmuş:

– Ben şimdi gidiyorum. Ne yaparsan yap büyülü sıvı sabaha hazır olsun, demiş.

Vezir Harp, yaptığı plâna çok güveniyormuş. Çalı'nın büyülerinin ne denli etkili olduğunu biliyormuş. "Amacıma ulaşmama az kaldı." diye düşünerek oradan ayrılmış.

Gecenin karanlığıda kuytu köşelere gizlenerek sarayın yolunu tutmuş.

Saray duvarının bir köşesinden, çalılar arasından geçip, örümcek tüneline girmiş. Kötü sözler söyleyerek, gene bir sürü örümcek yuvasını bozarak saraydaki odasına varmış.

KILIK DEĞİŞİYOR

Vezir Harp ertesi gün, gün doğmadan uyanmış. Aceleyle yatağından çıkmış. Uzun yola gidiyor gibi giyinmiş. Eşyalarını hazırlamış. Bugün, gerekirse birkaç gün ortalarda görünmeyeceğim için, padişahtan izin almalıyım, diye düşünmüş. "Nasıl bir yalan uydursam acaba?" Hiçbir akrabam da yok ki biri hastalandı deyip, izin alayım, demiş. Kurnazca bir yalan bulmuş sonunda. Ellerini ovuşturarak odasından çıkmış. Padişahın erkenden uyanıp, dua ettiğini biliyormuş. Padişahın kapısını tıklatmış. Padişah:

– Gel, diye seslenmiş.

Vezir, beyazlar giymiş padişahın, iyilik dolu simasına bakınca korkmuş. Hemen gözlerini padişahtan kaçırmış. "Benim niyetimi biliyor da bilmiyor gibi mi yapıyor?" diye düşünmüş.

– Hayırlı sabahlar efendim.

Hükümdar güler yüzle:

– Buyur Harp, hayırdır, böyle giyinmiş kuşanmış, nereye gidiyorsun?

Vezir kekeleyerek:

– Komşu şehirdeki bir dostumu ziyaret için, müsaadenizi dileyecektim efendim.

Padişah, gülümsemeyi sürdürmüş:

– İzni almış gibi giyindiğine göre, müsaade senin.

– Allah size uzun ömürler versin padişahım.

Vezir Harp, geri geri giderek, odadan çıkmış.

Odasına giderken kendi kendine söyleniyormuş: "Birkaç güne kadar her şey değişecek. Ben, bu ülkenin sahibi olacağım. Her şey benim olacak. Herkes benim önümde eğilecek."

Başvezir Aziz'le karşılaşınca susmuş. Başvezir, Harp'ı görünce durmuş:

– Hayırlı sabahlar Harp Efendi, demiş.

Vezir Harp, bu karşılaşmaya sevinmemiş:

– Hayırlı sabahlar efendim, demiş, soğuk bir sesle.

– Nereye böyle neşeli neşeli, demiş başvezir.

Harp:

– Bir dostumu görmeye gideceğim. Padişahımız müsaade ettiler. Neşem ondandır, demiş demesine ama başvezirin hâlinden çekinmiş.

Başvezir, Harp'ı süzmüş:

– Demek bir dostun var?

Vezir Harp, bütün hainliğiyle gülümsemiş:

– Bir değil, birçok dostum var, demiş. Meselâ siz de benim dostumsunuz.

Başvezir, uzatmak istememiş:

– Elbette, aynı çatı altında, yaşıyoruz. Aynı ülkeye hizmet ediyoruz. Arkadaş ve dost olmamız lâzım. Sana iyi yolculuklar, demiş ve eklemiş:

– Sahi, hangi şehre gidiyordun? Sen bir vezirsin. Böyle yalnız yola çıkman doğru değil. Yanına asker verelim, demiş.

Vezir Harp titrek bir sesle:

– Yok efendim, asker istemiyorum. Halktan biri gibi giyinip gideceğim. Allah sizi korusun efendim, çok iyisiniz. Ama müsaade ederseniz yalnız seyahat etmek istiyorum.

Başvezir, "Bu işte bir iş var." diye düşünmüş:

– Öyle olsun, deyip uzaklaşmış.

Vezir Harp aklına gelen bütün kötü sözleri mırıldanmış. "Senin de icabına bakacağım Aziz." demiş kendi kendine.

Harp'ten ayrılan Başvezir, hemen Komutan Halit'i bulmuş. Komutan Halit, savaş oyunları salonunda çalışıyormuş. Başvezir'i görünce sevinmiş:

– Oo Aziz'im, hoş geldin, gel biraz kılıç salla da kolların kuvvetlensin.

Başvezir, Komutan Halit'i çok seviyormuş:

– İyi olurdu ama başka zaman. Şimdi senden bir isteğim var.

Halit alnından süzülen terleri silmiş:

– Emredin, demiş.

Başvezir; Komutan Halit'in babasıyla birlikte savaştığı ve Halit'in babasının şehit olduğu günü hatırlamış. Hatırlamış çünkü; Halit'in "Emredin!" deyişi, babasına çok benziyormuş.

– Askerlerinden iki tanesini Vezir Harp'ın peşine takmalıyız.

Komutan Halit de eskiden beri güvenmiyormuş Vezir Harp'e. Gür sesiyle:

– Merak etme! Askerlerim, karda yürür izlerini belli etmez.

Başvezir çok endişeliymiş:

– Aman, bu çok önemli! Nereye gidiyor, ne yapıyor, hepsini öğrenmek istiyorum. Biliyorsun sarayda tuhaf işler dönüyor.

Komutan Halit, iki metreyi geçkin boyuyla iriyarı bir adammış. Üstünden pek çıkarmadığı zırhına bakılırsa çok güçlüymüş. Tabii onun bu hâli iyileri sevindiriyor, kötüleri korkutuyormuş. Oysa görünüşündeki sertliğin aksine yumuşacık bir yüreği varmış. Gürlemiş:

– Padişahımızın hayatına kastedeni yakalarsam ne yapacağımı biliyorum.

Komutan Halit'in peşine taktığı iki askerinden haberi olmayan Harp, saraydan çıkmış. Ara sokak-

lardan geçerek Çalı'nın evine ulaşmış. Fazla zamanı yokmuş.

– Büyü hazır mı?

Çalı, kötü bakışlarını Harp'e dikmiş:

– Hazır. Sen altınlardan haber ver.

Vezir Harp kötü olduğu kadar kurnazmış:

– Bir torba altını gündüz milletin arasından geçip nasıl getirebilirdim. Yakında, çok yakında altınlarına kavuşacaksın.

Çalı, yere tükürmüş:

– Beni kandırırsan sana öyle bir büyü yaparım ki yaptığına bin pişman olursun.

Harp, büyülü sıvıyı alıp birazını yüzüğünün taşına doldurmuş. Kalanını belindeki kuşağa saklamış. Aceleyle oradan ayrılmış. Kuytu bir köşeye gelince üstünü değişmiş. Şerbetçi kıyafetlerini giymiş, şerbet tulumunu sırtına almış, pazarın yolunu tutmuş.

PAZAR YERİ

Semetey ile Billuray kulübeden çıkmışlar. Pırıl pırıl gökyüzünün altında uzanan şehre bakmışlar. Billuray: "Ne güzel bir gün, ne güzel bir şehir!" İçi sevinçle dolmuş. Misler gibi kokan sabah havasını ciğerlerine çekmiş.

Güzel Billuray'ın yanında olmaktan son derece mutlu olan Semetey de aynı şeyleri düşünmüş.

Birlikte yürümeye başlamışlar. Billuray eski kıyafetler giymiş olsa da pek güzelmiş. Ama esas güzelliği kalbindeymiş.

Dar sokaktan çıkıp şehir meydanına doğru ilerlemişler. Semetey:

– Bu yoldan pazar meydanına gideceğiz. Pazar, şehir meydanının bir ucundan diğer ucuna kadar uzanıyor.

Billuray, iç çekmiş:

– Evler, insanlar, sokaklar bana çok sevimli geldi. Keşke sarayda yaşayacağıma buralarda yaşasaydım.

– Sen sarayda mı yaşıyordun?

Billuray, ağzından kaçırdıklarını artık saklamanın doğru olmayacağını düşünerek:

– Evet, demiş

Semetey, daha fazlasını öğrenmek istiyormuş:

– Saray da ne iş yaparsın, kimlerdensin?

Billuray, güzel başını önüne eğmiş:

– Babam hükümdardır.

Semetey'in şaşkınlığı beşkat artmış:

– Yani sultansın. Öyleyse her yerde seni arıyorlardır. Askerler karşımıza çıkarsa ne diyeceğiz?

– Hiç bir şey, demiş Billuray. Ben herşeyi ayarladım. Akşama dönmüş olacağım, kimse farketmez yokluğumu, derken sesinde hüzün varmış.

– Zaten odamdan pek çıkmam. Babam dışarı çıkmamı istemiyor.

Semetey sormaya devam etmiş:

– Neden istemiyor?

– Babama kötülük etmek isteyenler varmış. Onlar yakalanıncaya kadar hepimiz odalarımızda kalmalıymışız, demiş Billuray.

Semetey'in aklına dedesinin. "Sarayda tehlike var sözü gelmiş. Bunu nasıl anlamış acaba? Demek ki o tuhaf sesin sahibi, dedesi ve saray arasında bir bağlantı var, diye düşünmüş.

Bu arada pazara gelmişler. Billuray konuştuklarını unutmuş. Aman o ne kalabalıkmış öyle. Sabahın erken bir zamanı olmasına rağmen insanlar alışveriş yapıyormuş. Çocuklar, annelerinin etrafında koşuşuyor, satıcılar yüksek sesle bağrışıyormuş:

– Dünyanın en güzel kumaşları burada! Denizler ötesinden getirilen ipek, atlas kumaşlar burada, diyormuş, biri.

Diğeri:

– Bağdat'ın en lezzetli baharatlarını getirdik, bin bir derde şifadır, böylesini hiç görmediniz.

Billuray'ın daha önce hiç görmediği, kocaman, bıyıkları olan bir balığın, başında duran çekik gözlü bir adam:

– Okyanus kuzusunu gelip görün, etinden tadın.

Bir köşede ihtiyar kadın, yorgun sesiyle:

– Kızım, narin parmaklarıyla bir yılda dokudu bu halıyı, paha biçilmez, diye müşteri topluyormuş.

Tezgâhlardan yükselen sesler arasında yürümeye başlamışlar. Semetey'in söylediği doğru, diye düşünmüş Billuray. Göz alabildiğine uzanan pazarda yok yokmuş. Tezgâhlar arasında yürümeye, gördükleri ilginç şeylerin fiyatlarını sormaya devam etmişler.

Onları adım adım takip eden Vezir Harp'ten habersiz, neşeyle yürüyorlarmış. Kılığını değiştirip şerbetçi gibi giyinmiş, sırtında şerbet tulumbası,

peşlerinden geliyormuş. Billuray'ın susadığı an karşılarına çıkıp büyülü şerbetten ikram etmeyi düşünüyormuş.

Vakit öğlene yaklaşınca Billuray acıkır gibi olmuş. Temiz giyimli kadınların pişirdiği çörekleri görünce açlığı çoğalmış. Semetey'e dönmüş:

– Çörek yiyelim mi, diye sormuş.

Semetey kızarmış, bozarmış, cevap verememiş. Çünkü hiç parası yokmuş. Parası olmadığını söyleyememiş. Billuray tekrar sormuş:

– Mis kokulu çöreklerden yiyelim mi?

Cevap beklemeden tezgâha ilerlemiş. Kırmızı yanaklı, tombul kadıncağıza sormuş:

– İki çörek verir misiniz?

Köylü kadın gülümsemiş:

– Ne demek güzel kız, tabi ki veririm. Buyurun alın, neşeyle yiyin.

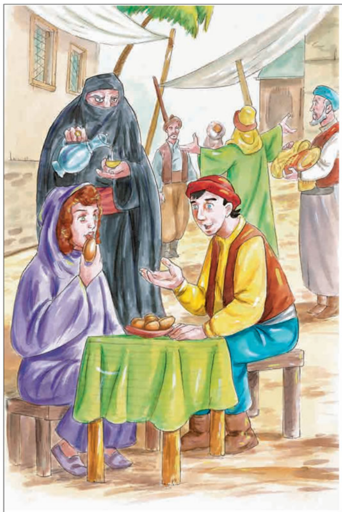
Semetey öyle mahcup olmuş ki olduğu yerden kımıldamıyormuş. Billuray çörekleri alıp parasını uzatmış. Billuray'ın uzattığı altını gören kadının gözleri fal taşı gibi açılmış.

– Ama bu altın, demiş. Bütün çöreklerimi versem ancak ödeşiriz. Ben bunun üstünü veremem, demiş.

Billuray biraz düşünmüş:

– Şöyle yapalım o zaman. Sen bize iki çörek daha ver. Kalan çörekleri fakir olanlara parasız verirsin.

Kırmızı yanaklı kadının gözleri parlamış:

– A, benim güzel kızım, altın gibi bir kalbin var, Allah seni korusun.

Billuray ve Semetey bir ağızdan:

– Amin, demişler.

Oradan ayrılıp uygun bir yere oturmuşlar. Semetey, Billuray'ın uzattığı çöreği almış. İkram edileni yemek o ülkede âdetmiş. İkramın geri çevrilmesi görülmüş şey değilmiş. Semetey de Billuray'ın ikramını kabul etmiş. Başlamışlar yemeğe. Biraz gerilerinde duran Vezir Harp, tam sırasının geldiğini düşünmüş. Billuray çöreğin yanında şerbet çok iyi gider, diye düşünmüş. Hemen yaklaşmış:

– Gençler, buz gibi şerbetim var.

Billuray, "Bu adamı bir yerden tanıyor gibiyim." diye geçirmiş aklından. Ama çok susamış olduğu için fazla düşünmemiş. Bir altın uzatmış:

– İki kase şerbet alalım.

Harp, o kadar sevinmiş ki elleri titremiş, şerbetin yarısı yere dökülmüş. Semetey adama acımış. Yaşlılıktan şerbeti döktüğünü sanmış. Doldurmasına yardım etmiş. Oysa vezir, büyülü sıvıyı içireceği anın geldiğini düşünerek sevincinden elleri titriyormuş. Kaseleri doldururken Billuray'a vereceği bardağa yüzüğünün içindeki sıvıyı usulca boşaltmış. Zaten büyü o kadar etkiliymiş ki bir damlası bile yeterli olacakmış. Şerbetçinin tuhaf hareketlerini ihtiyarlığına yoran Semetey ve Billuray, neşeyle çö-

reklerini yemeye devam etmişler. Billuray kendine uzatılan kaseyi almış ve içmiş.

Semetey de şerbetini içmeye başlamış. Öğlen sıcağında soğuk şerbet içmek güzel oluyor, diye düşünmüş.

Vezir Harp neredeyse sevincinden oynayacakmış. Üstü siğillerle kaplı burnunu göstermemek için başını kaldırmıyormuş. Hele kamburunu da fark ederse, Billuray onu tanıyabilirmiş. Yüzüğünün kocaman taşının içinde biraz daha büyülü sıvı varmış. Bir kâse daha verirsem işim garantili olur, diye tekrar harekete geçmiş.

– Altının karşılığında dilediğiniz kadar içebilirsiniz. İçin hadi, demiş.

Birer kâse daha içmişler. Billuray hâlâ şerbetçiyi tanıdığını düşünüyormuş. Ama nerden, tanıdığını çıkaramıyormuş. Uzaklaşan şerbetçiye bakarak mırıldanmış:

– Sanki bu adamı bir yerden tanıyorum.

Semetey bir şey söylememiş. Aldıkları yiyeceklerin ücretini Billuray ödediği için kendini mahcup hissediyormuş. O yüzden biraz üzgünmüş. Yiyecekleri bitince gezmeye devam etmişler. Akşama doğru Semetey'in bir arkadaşına rastlamışlar. Arkadaşı, Semetey'in güzel misafirine pazarı gezdirdiğini öğrenince cebindeki bütün parayı çıkarıp hemen Semetey'e vermiş. Bunu usulca yapmış ki

Billuray görmesin. Görmemiş de. Semetey arkadaşına fısıldamış:

– Hızır gibi yetiştin.

Arkadaşı da Semetey gibi mert, çalışkan, dürüst bir gençmiş. Adı da Civan'mış. Civan yoluna gitmeden önce şunu söylemiş:

– Biz arkadaşız. Senin çok yardımını gördüm. Ne yapsam yardımlarının karşılığını veremem. Annem hastalandığı zaman yaptığın iyilikleri unutamam. Padişahtan daha zenginsin dostum, bunu unutma, demiş.

Gülümseyerek yanlarından ayrılmış. Billuray, Civan'ın sözlerini duymuş. Semetey'e dönmüş:

– Benim Sultan olduğumu biliyor gibi konuştu.

Kısa bir sessizlikten sonra Semetey:

– Akşam yemeği için bir şeyler alıp eve dönelim.

Semetey ve Billuray akşam yemeği için biraz et ve patates almışlar. Mis kokulu kocaman bir somun ekmek ve meyve almış. Semetey, Billuray'a dönmüş:

– Hadi artık gidelim. Dedem merak eder.

Billuray güzel bir rüyadan uyanıyor gibi gözlerini kırpıştırmış:

– Akşam saraya dönecek olmak beni üzüyor. Size alıştım.

Semetey utangaç konuşmuş:

– Biz de sana alıştık, diyebilmiş.

Dönüş yolunda pek konuşmamışlar. Semetey belli etmiyormuş ama Billuray'ın gidecek olmasına çok üzülüyormuş. Dar sokaklardan geçip kulübenin önüne gelmişler. Billuray, kulübeye sevgiyle bakmış:

– Biliyor musun, bu kulübeyi ve içindekileri çok sevdim. Deden, benim dedem gibi.

Sözleri bitince Billuray kızarmış. Billuray'ın sevgi ifadesiyle Semetey de kulaklarına kadar kızarmış. Kapıyı açan annesine:

– Merhaba, anneciğim biz geldik.

Annenin gözleri parlamış. Oğluna ve Billuray'a bakmış. Gülümsemiş:

– Hoş geldiniz çocuklarım.

Billuray:

– Hoş bulduk, diyerek içeriye girmiş.

Hemen dedenin yanına koşmuş.

– Nasılsın dedeciğim?

Dede okuduğu kitaptan başını kaldırıp Billuray'a dönmüş:

– Sağ ol kızım, Allah'a şükür iyiyim.

Billuray, ellerini yıkayıp yemeğin hazırlanmasına yardım etmek için Semetey'in annesinin yanına yaklaşmış. Gerçi neyi nasıl yapacağını bilmiyor ama yardım etmesi gerektiğini biliyormuş.

– Bana da iş verin, size yardım edeyim, demiş.

Asel Hanım, Billuray'a:

– Patatesleri soyabilirsin, kızım.

Billuray duraklamış. Çekinerek sormuş:

– Nasıl yapacağımı gösterir misiniz efendim?

Asel Hanım şaşırmış. Elindeki işi bırakıp Billuray'a bakmış. "Patates soymayı bilmeyen bir kız nasıl olur?" diye düşünmüş. Semetey konuşulanları duymuş Billuray'a dönmüş. Gerçeği açıklamasını bekliyormuş. Billuray söyleyivermiş:

– Ben hükümdarın kızıyım, gerçeği sizden sakladığım için beni bağışlayın.

Asel Hanım'ın elinden kepçe tangırt diye yere düşmüş. Ama dede hiç şaşırmamış. Gayet sakin konuşmuş:

– Saklamadın ki kızcağızım, biz sormadık, demiş.

Billuray gerçeğin öğrenilmesiyle bir parça rahatlamış. Asel Hanım patatesi nasıl soyacağını Billuray'a göstermiş. Beraberce güzel bir yemek hazırlamışlar. Pazarda neler yaptıklarını anlatarak, yemeklerini yemişler. Yalnız, içtikleri şerbetten bahsedince dede şaşırmış hatta endişelenmiş:

– Ben, bu şehrin her esnafını her satıcısını tanırım. Sözünü ettiğiniz gibi bir şerbetçiyi tanımıyorum. İşte bu çok ilginç, demiş.

İçine de bir kurt düşmüş. Bu işte bir gariplik olduğuna eminmiş. Çorbalarını iştahla içen Billuray ve Semetey'e dikkatle bakmış. Pamuk sakalını sıvazlayarak sormuş:

– Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Billuray,:

– Başım dönüyor, kafamın içi uğulduyor.

Dede gayet sakin konuşuyormuş:

– Kızcağızım, saraya dönmeden önce, bildiğimiz duaları okuyalım. Ayrıca şifa suyundan birkaç yudum içersin. Allah'ın izniyle bir şeyin kalmaz.

– İnşallah, demiş Billuray.

Bilge bir insan olduğu her hâlinden belli olan dedeye, neden diye sormanın gereksizliğini artık o da biliyormuş. Yemekten sonra, ocak başına, dedenin yanına oturmuş. Dedenin söylediği duaları bir bir okumuş. Sonra küçük bir şişeden şifalı suyu içmiş. İçtiği suyun tadı pek güzel değilmiş, ama şifalı olduğuna eminmiş Billuray.

Artık gitmesi gerekiyormuş. Bu gece dönmezsem saraydakiler beni aramaya başlarlar, diye düşünmüş. Ayağa kalkmış. Kederliymiş:

– Ben artık gitmeliyim. Her şey için çok teşekkür ediyorum. Sizi tanıdığıma, bu günü yaşadığıma çok memnunum. Allah'a şükrediyorum ki ülkemizde sizin gibi iyi insanlar yaşıyor.

Dede:

– Güle güle git kızım, Semetey seni saraya kadar götürsün. Bir daha da saraydan gizlice çıkmamalısın.

Billuray başını önüne eğmiş:

– Söz veriyorum, efendim.

Dedenin elini öpmüş. Dede, şifalı suyun geri kalanını Billuray'ın eline tutuşturmuş. Koruyucu

duaları sabah akşam okumasını ve bu suyu içmesini öğütlemiş. Billuray tekrar söz vermiş. Asel Hanım'la da vedalaşmış, yola çıkmışlar. Yolda Semetey suskunmuş. Billuray'ı tanıyalı bir gün olmuş ama yıllardır tanıyor gibi onu seviyormuş. Bu yüzden hüzünlüymüş. Belki bir daha hiç görüşemeyeceklermiş. Billuray da aynı şeyleri hissediyormuş. Sarayın kapısına yaklaşınca Semetey'e dönmüş:

– Seni tanıdığıma hem çok seviniyor hem de üzülüyorum.

– Neden, demiş Semetey.

– Çünkü seni bir daha görmemek fikri beni çok üzüyor, demiş.

Vedâ etmeden koşarak sarayın kapısına ulaşmış Billuray. Kapının önündeki nöbetçiye kendini tanıtmış. Sultanı bu saatte burada gördüğüne çok şaşıran nöbetçi kapıyı açmış. Ağır, ağır açılan kapıdan giren Billuray arkasına dönüp karanlığa el sallamış. Karalıkta Semetey'in kendini seyrettiğini biliyormuş.

Semetey, Billuray'ın el sallayışını, saraya girişini seyretmiş. Kederle geri dönmüş. Kulübeye vardığında ağzından tek söz çıkmamış. Dede bunun sebebini biliyormuş. Oturduğu yerden, yanan ateşi seyre dalan Semetey'e seslenmiş:

– Üzülme evlât, gün doğmadan neler doğar, demiş.

Hem Semetey'in Billuray'ı çok yakında yeni-

den görme ümidi artmış bu sözle. Neşelenmiş. Nelerin doğacağını tek bilen Allah olduğuna göre, dua edip beklemek en güzeli olacak, diye düşünmüş. Dua etmiş…

KOMUTAN HALİT VE BAŞVEZİR

Billuray'a şerbeti içirdikten sonra Vezir Harp o kadar sevinmiş ki elindeki paraları sağa sola saçmış. Pazardan aceleyle çıkmış. Örümcek tünelinden geçerek saraydaki odasına ulaşmış. Billuray'a şerbeti içirmekle her şeyin bittiğini, amacına ulaşmasına saatler kaldığını düşünmüş. Karanlık bir kuyuyu andıran gözleri fıldır, fıldır dönüyormuş. Sabaha kadar odasında kalıp örümcek tünelinden çıkıp saraya normal yoldan girmeyi düşünüyormuş. Sanki komşu şehirden dönüyormuş gibi!

Ama hesap etmediği iki şey varmış. Komutan Halit'in peşine saldığı askerler. Askerler, gün boyunca veziri izlemişler. Şerbetçi kılığına girişini, pazarda yaptıklarını takip etmişler; ama daha sonra sarayın etrafında bir yerde onu gözlerinden ka-

çırmışlar. Vezirin örümcek tüneline girişini fark edememişler. Komutan Halit'e gitmişler:

– Komutanım, Harp Efendiyi takip ettik. Saraydan çıkınca, önce Çalı'nın evine gitti, sonra bir kuytuda kıyafetini değiştirip şerbetçi kılığına girdi ve doğru pazara gitti. Pazarda şerbetçi kılığında, bir delikanlı ve bir kızı takip etti. Sonra sevinçli bir şekilde koşa koşa saraya doğru geldi. Orada bir yerde izini kaybettik. Ne yapmamızı emredersiniz?

Komutan Halit, hemen Başvezir Aziz'le görüşmeye karar vermiş. Başvezir gelmiş. Her zaman gülümseyen yüzü asıkmış. Komutan Halit onu buyur ettikten sonra olan biteni anlatmış. Başvezir:

– Tuhaf, tuhaf, diyor ve başını sallıyormuş.

– Askerler saray duvarına kadar Harp'ı takip etmişler, demiş Halit.

– Çok tuhaf! Biraz daha bekleyelim. Bu sarayda gizli bir tünel olduğu söylentisini duymuştum. Orayı kullanıyor olabilir.

Komutan Halit, gür sesiyle onu onaylamış:

– Tamam Aziz'im, dediğiniz gibi yapalım. Bakalım bu işin altından ne çıkacak? Meraklanmaya başladım, demiş.

Aynı günün akşamında, Billuray, odasına dönmüş. Harp, onun odasını gözetliyor, padişah ve sultan ise odalarında dua ediyorlarmış. Billuray'ın

baş dönmesi gittikçe artıyormuş. Bir ara düşecek gibi olmuş, masaya tutunmuş. "Bana neler oluyor?" diye düşünmüş. Bir yandan da, dedenin tembih ettiği duaları okuyormuş. Şifalı sudan bir yudum daha içmiş.

Billuray'ın küçük bir şişeden bir şeyler içtiğini gören vezir Harp yüzünü buruşturmuş. Bu da neyin nesiymiş böyle?

Hâlsizliği artan kızcağız, yatağına girip, yorganı burnunun ucuna kadar çekmiş. Yorgunluk göz kapaklarına binmiş. Uykuya dalmış.

Vezir Harp odasına dönmüş. "Yarın çok şey olacak." diye mırıldanmış.

Aynı anda Başvezir ile Komutan Halit de aynı şeyi söylüyorlarmış: " Yarın çok şey olacak."

Şehrin göbeğindeki kulübecikte yaşayanlar çoktan uyumuşlar. Uyumadan önce Semetey'in aklında Billuray varmış. Dede, Semetey'e seslenmiş: " Yarın çok şey olacak"

Nerdeyse bütün ülke yarın bir şeyler olacağını sezmiş.

Billuray rüyasında Vezir Harp'ı görmüş. Harp'ın burnu o kadar kocamanmış ki yüzü görünmüyormuş neredeyse. Sırtındaki kambur, devenin hörgücü gibi duruyormuş. Korkunç kahkahalar atıyormuş. Kocaman bir pençeye benzeyen elini uzatıp kendisini tutacak gibi oluyor, dede or-

taya çıkıp Billuray'ı Semetey'in yanına doğru çekiyormuş. Sabaha kadar Billuray aynı şeyleri görmüş. Vezir Harp hiç bıkmadan Billuray'a elini uzatıyor, tam tutacakken dede yeniden görünüyormuş. Billuray, kan ter içinde rüyasından uyandığında uzun süre kıpırdayamamış. Kendini çok kötü hissediyormuş. Hizmetçileri çağırmış. Hizmetçiler yan odadan koşarak, Billuray'ın odasına dolmuşlar. Billuray bayılmak üzereymiş. Bayılmadan:

– Annemi çağırın, diyebilmiş.

Billurayın bayıldığını gören hizmetçiler telâşla sağa sola koşuşmuşlar. Sultan' a ve hekim başına haber vermişler. İpek Sultan dün kızını hiç görmediği için zaten huzursuzmuş. Dualar ederek Billuray'ın odasına koşmuş.

– Neler oluyor, kızıma ne oldu, diye sormuş hizmetçilere.

Hizmetçiler de onun kadar şaşkın ve korkuluymuşlar. Billuray'ın kendilerini çağırdıktan sonra bayıldığını anlatmışlar. İpek Sultan, kızının yanaklarını, alnını kontrol etmiş:

– Ateşi çok yüksek, diye mırıldanmış.

Billuray bayıldıktan sonra da aynı rüyayı görmeye devam ediyormuş. Vezir Harp, pençe gibi elleriyle onu tutmaya çalışıyormuş. Dede, ortaya çıkıp Billura'yı kurtarıyormuş. Semetey geride durmuş, Billuray'a sevgiyle gülümsüyormuş. Billuray, Seme-

tey'in yanına gitmek istiyor, fakat yerinden kımıldayamıyormuş. Billuray, dedenin uzaklardan gelen sesini duymuş: "Duaları oku yavrum." diyormuş ses.

Billuray, Vezir Harp'ın karanlık gözlerine bakmamaya çalışarak dua etmeye başlamış. Dua ettikçe, bacaklarına güç geldiğini fark etmiş. Evet, kıpırdayabiliyormuş. Okumuş, okumuş, okumuş… Yeteri kadar güçlenince, dedenin ve Semetey'in olduğu aydınlık tarafa koşmuş. Vezir Harp'ın vahşi hayvana benzeyen çığlıklarını geride bırakmış.

Billuray'ın başında, hekimbaşı, anne ve babası çaresizce bekliyormuş. Hekimbaşı, Billuray'ı ayıltmaya çalışmış, ama başaramıyormuş. Ateşi düşmüyor, gözünü açmıyormuş. Ateşini düşürmek için içirmeye çalıştıkları ilâç sımsıkı kapalı ağzının kenarlarından yastığa akmış. Bekleyip dua etmekten başka yapılacak bir şeyin kalmadığını söylemiş hekimbaşı. Kısacık sakalını kaşıyarak devam etmiş:

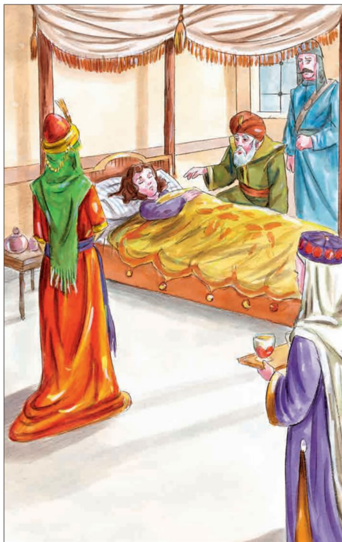
– Bu hâl bana bir şeyi hatırlatıyor.

Padişah:

– Neyi hatırlatıyor?

Hekimbaşı:

– Büyüye benziyor. Kızınız büyülenmiş olabilir. Bu büyülü sıvılardan içenleri daha önce de görmüştüm. Ateşlenip uzun süren bir baygınlık yaşarlar, uyandıklarında ise, dedikten sonra gerisini getirememiş hekimbaşı.

Sultan, meraktan ölmek üzereymiş:

– Evet, ne olur uyandıklarında, söylesene be adam?

Hekimbaşı:

– Büyü etkisini gösterir. Niçin büyü yapılmışsa, o ortaya çıkar.

İpek Sultan'ın gözlerinden yaşlar yuvarlanmış: "Büyü mü, ne büyüsü? Nedir bu başımıza gelenler Allahım!" diye hıçkırmış.

Hükümdar daha sakinmiş:

– Allah büyüktür hanım. Sabırlı olmalıyız.

İpek Sultan, biraz yatışır gibi olmuş:

– Haklısın, Allah büyüktür, demiş.

Sabaha kadar namaz kılıp dua etmişler. "Bu kadar çok dua, hiç boşa çıkar mı?" diye geçirmişler içlerinden. Çıkmamış da. Kendine yalvaranları, avuç açıp derdini dile getirenleri duyan Allah onları da duymuş.

Günün ilk ışıkları, sarayın pencerelerine düşerken genç kız kıpırdamış. Hekimbaşı sevinçle:

– Bakın, kendine geliyor galiba.

Billuray, usul usul gözlerini açmış. Etrafına bakınmış. Sanki çok uzak diyarlardan gelmiş gibi yorgunmuş. Annesini, babasını, dostlarını görmekten mutluymuş. İpek Sultan kızının elini tutmuş:

– Kızım, nasılsın? Bizi çok korkuttun.

Billuray, kendine gelmiş; ama kendisini çok hâlsiz hissediyormuş.

– Annecim, iyiyim, diyebilmiş.

Hükümdar, şefkat dolu gözlerle kızını seyretmiş:

– Allah'a şükür ki seni bize geri verdi yavrum.

Hekimbaşı, hizmetçilere seslenmiş:

– Tavuk suyuna çorba getirin hemen.

Sonra Billuray'a dönmüş:

– Bir şeyler yemelisin.

Billuray, gece boyunca gördüğü rüyayı, mücadelesini anlatmak istiyormuş. Onu yormak istemeyen anne babası ise Billuray'a soru sormuyorlarmış. Kızlarının, kendisine gelmiş olması, şu an için yeterliymiş. Padişah hekimbaşını köşeye çekmiş:

– Pek büyülenmiş gibi bir hâli yok, demiş.

Hekim başı:

– Padişahım, ben de hayret ettim. Bu şekilde baygınlık geçirenlerin uyandıktan sonra olmayacak şeyler yaptıklarına, dahası delirdiklerine şahit oldum. Sultan kızınız Allah'ın izniyle büyünün etkisinden kurtuldu. Bu bir mucize... İnşallah durumu değişmez.

Hükümdar yeniden endişelenmiş:

– Hâlâ tehlike var mı?

– Bugünü de atlatırsa kurtuldu demektir Allah'ın izniyle, demiş hekimbaşı.

– İnşallah, derken hükümdar, duyguluymuş.

Annesinin elini bırakmayan Billuray'ın gözlerinden yaşlar süzülmüş:

– Anneciğim, sana anlatmak istediğim çok şey var.

– Yorma kendini kızım, demiş İpek Sultan. Biraz iyileş sonra, bol bol konuşuruz.

Hizmetçilerin getirdiği çorbayı elleriyle kızına içirmiş. Billuray, birkaç kaşık içtikten sonra uyuyakalmış, İpek Sultan, odadaki herkesi dışarı çıkarmış. Kızının başında yalnız beklemek istiyormuş.

Güneşin altın rengi ışıkları, yatağında solgun uyuyan bir kız ve onun başında gözü yaşlı anne Kur'ân okuyormuş.

ÖRÜMCEK TÜNELİNDE

Semetey, Billuray'ı saraya götürdüğü andan itibaren kederlere bürünmüş. Yüzü gülmez olmuş. Billuray'ın hayali gözünün önünden hiç gitmiyormuş. Onunla tekrar görüşebilmek, konuşabilmek arzusu gittikçe artıyormuş. Her ne kadar, beklemesi gerektiğini bilse de kendine engel olamıyormuş. Sonunda, saraya gidip Billuray'ı görmeye karar vermiş. Ama bu tehlikeliymiş. Billuray'ın saraydan çıkması nasıl yasaksa Semetey'in saraya girmesi o kadar yasakmış.

Kulübenin içinde bir aşağı bir yukarı geziniyormuş. Annesi, Semetey'in hâlini şaşkınlıkla seyrederken, dede durumun farkındaymış. İçten içe gülüyormuş. Allah'ın izniyle her şeyin güzel olacağına inanıyormuş çünkü… Semetey, bir işi olduğunu söyleyip kulübeden çıkmış.

"Saraya girmeli, Billuray'ı görmeli ve ona kendisiyle evlenmek istediğimi söylemeliyim. Bunu yapmazsam içim rahat etmeyecek." demiş kendi kendine.

Billuray'ın gözünü açtığı günün akşamında yola çıkmış. Sarayın doğu taraftaki duvarına yaklaşmış. Kapıdan giremeyeceği için duvarlardan geçmeyi denemiş. Çalılıkları, duvar diplerini araştırmış, saatler boyu gezinmiş, ne yazık ki geçecek bir yer bulamamış. Fakat vazgeçmeye niyeti hiç yokmuş. "Ne yapıp edip içeri girmenin bir yolunu bulmalıyım." diye düşünmüş.

Birden dikenli bir çalının altında küçük bir oyuk fark etmiş. Ümitlenmiş. Ellerinin kanamasına aldırmadan, çalıları kaldırıp atmış. Bir insanın rahatça sığabileceği bir oyukmuş bu. O kadar sevinmiş ki hiç düşünmeden oyuğa girmiş. Sevinci daha da artmış. Çünkü bir adım ilerledikten sonra oyuk genişlemiş, kocaman bir tünele dönüşmüş. Tünelde ilerlemeye başlamış.

Uzun zamanların izini taşıyan tünel kıvrım kıvrımmış. Her yer örümcek ağları ve yavrularıyla doluymuş. Semetey ağları bozmamak ve yavruları ezmemek için çok dikkat ediyormuş. Bu yüzden de yavaş ilerliyormuş. Birden bir ses duymuş, hışırtılı bir ses:

– Nereye gidiyorsun delikanlı?

Bu sesi çıkaranın insan olmadığını düşünmüş Semetey. Sesin sahibini görebilmek için sağa sola bakmış, kimse görünmüyormuş.

– Sen kimsin, benden ne istiyorsun?

– Yukarıya bakarsan kim olduğumu görürsün, demiş hışırtılı ses.

Semetey başını kaldırdığında, kocaman bir ağın ortasında oturan, büyük bir örümcek görmüş. Konuşan şey, bu örümcek olabilir miymiş? Şaşkınlıkla sormuş:

– Konuşan sen misin?

Örümcek hafif kıpırdamış:

– Evet benim.

Semetey böyle bir örümceği ne görmüş ne de duymuş.

– Geçen gün kulübeye dönerken de benimle konuşan sendin demek. Nasıl konuşabiliyorsun? Beni nerden tanıyorsun, diye sorularını sıralamış.

Örümcek güler gibi konuşmuş:

– İnsana konuşma kabiliyetini veren Allah, isterse bir örümceği de konuşturur. Buna şaşmamalısın.

Semetey, örümceğin söylediğinin ne kadar doğru olduğunu düşünmüş. Örümcek devam etmiş:

– Seni tanıyorum, çünkü dedelerimiz tanışıyor.

Semetey tekrar sormuş:

– Dedemi nereden tanıyorsun?

Örümcek, başka bir soruyla karşılık vermiş:

– Deden sana değerli bir kutu verdi mi, son zamanlarda?

– Evet, verdi, ama sen bunu nereden biliyorsun?

Örümcek:

– Sabırsızlık, en büyük düşmandır. Bitkiler ve hayvanlar da insan kadar sabırsız olsaydı yeryüzünde karmaşa meydana gelirdi. Arılar bal yapamaz, koyunlar süt veremezlerdi. Her işin, her başarının ardında Allah'a teslimiyetten gelen bir sabır vardır. Sabır, umutsuzluk ve tembellik değil, umutla ve gayretle beklemeyi bilmektir. Sen de sabırlı olmalısın. Şimdi istersen otur; çünkü sana uzun bir hikâye anlatacağım, artık zamanı geldi.

Semetey, bir an önce saraya girmek istediğinden önce itiraz etmeyi düşünmüş, sonra vazgeçmiş. Örümcek ve dedesi arasındaki bağlantıyı öğrenmesi için bu hikâyeyi dinlemem gerekiyor, diye düşünmüş. Billura'yı daha sonra görmeye karar vermiş. Duvara sırtını yaslayıp oturmuş.

Örümcek, başlamış anlatmaya:

– Bundan uzun yıllar önce, bu sarayın hükümdarı, atalarımın dostu, senin deden olan Arif imiş. O zamanlar ülkeye huzur hâkimmiş. İnsanlar, Allah sevgisiyle dopdolu, kötülükten alabildiğine uzaktaymış. Ben, o zamanlar henüz doğmamışım. Halk padişahını çok seviyor, padişah da halkını canından üstün tutuyormuş. Padişahın güzeller gü-

zeli, içi dışından, dışı içinden güzel bir de hanımı varmış. Birbirlerini çok severler, sevgilerini ışık gibi ülkeye yansıtırlarmış.

Padişah Arif'in hanımı hamileymiş. Uzun senelerden sonra ilk defa çocukları olacakmış. Padişah neredeyse elli yaşını geçmiş, hâlâ baba olamamış. Bu yüzden, doğacak çocuk saray için çok önemliymiş. Padişah, doğacak çocuğun erkek olması için dualar ediyor ve ettiriyormuş. Bu konudaki isteği o kadar fazlaymış ki sabırsızlanıyor, yemiyor, uyumuyormuş.

Padişah Arif, sınırı aştığının farkına varamıyor, "Erkek çocuk istiyorum, mutlaka olmalı." diye dua ediyor," ya erkek olmazsa" diye endişeleniyor gözyaşı döküyormuş.

Sonunda sultan doğum yapmış. İkiz çocuk doğurmuş sultan, hemde iki erkek.... İkisi de sağlıklı, güzel bebeklermiş. Bir erkek çocuk isterken, yüce Allah ona iki tane birden verince çok sevinmiş padişah. Sultan hanım bu doğumu yaparken ölmüş. Padişah, hanımının ölümüne çok üzülmüş, ama çocukları onun teselli kaynağı olmuş.

Gel zaman git zaman, çocuklar büyümüş. İkisi de birbirinden akıllı, birbirinden güzel, birbirinden sağlıklıymış. Günler su gibi akmış, çocuklar delikanlı olmuş. Padişah onlara, ülkenin ileri gelen âlimlerine dersler verdirmiş. Ok atmayı, kılıç kul-

lanmayı öğrendikleri kadar fen ilimlerini, güzel konuşup yazmayı da öğrenmişler. Birkaç tane yabancı dil konuşabiliyorlarmış. İki kardeş hem arkadaş hem dostmuşlar. Padişah Arif, çocuklarına baktıkça, yüreği sevinçle kabarıyor, yaklaşan tehlikeyi fark edemiyormuş.

Bir gün iki kardeş ilk kavgalarını yapmışlar. Padişah, yüzleri gözleri kan içinde kalan kardeşleri, güçlükle ayırmış. Kavganın sebebini sorduğunda aldığı cevapla çok üzülmüş. O kadar üzülmüş ki, o günden sonra bütün hayatını değiştirmeye karar vermiş. Kavganın sebebi "Hangimiz hükümdar olmalıyız?" tartışmasıymış.

İnsanlar iyi kalpli de olsalar hata yapabilirler ve şehzadeler hata yapmış. Ama burada problem olan şuymuş: İki şehzadenin kavgası, kötü yürekli insanların işine gelirmiş ve ülkeyi ikiye bölmeye kadar gidebilirmiş.

Ülkenin ikiye bölünme ihtimali, padişahın yüreğini ağzına getirmiş. Bölünmek, parçalanmak, düşmanların ekmeğine yağ sürer, halkı fakir ve mutsuz edermiş.

Padişah, odasına çekilmiş. Başını ellerinin arasına alıp akşamdan sabaha kadar düşünmüş.

Öyle ya bir ülkede bir sultan olurmuş, iki olamazmış. Ama ortada ikiz şehzadeler varmış. Birini hükümdar seçip, diğerini bırakmak büyük felâket-

lere sebep olabilirmiş. Ülkeleri yok eden yangınlar, küçücük bir kıvılcımdan çıkabilirmiş. Tedbir almalıymış. Ne yapmalıymış ki bu işi çözmeliymiş? Düşünmüş, düşünmüş…

Düşündükçe, kendi hatasını da fark etmiş. Allah'tan hayırlı olanı istemek yerine, ısrarla erkek çocuk istemiş olması bir hataymış. En doğruyu bilen Allah olacağına göre, keşke hayırlı ve iyi olanı isteseydim diye, düşünmüş. Gözlerinden yaşlar yuvarlanmış. Kucağına düşen yaşlardan elbisesi sırılsıklam olmuş. Öyle bir çözüm bulmalıymış ki, hatasını düzeltmeli, ülkesi için en güzel olanı yapmalıymış.

Sonra karşısına büyük dedem çıkmış. Padişaha çözüm yollarını anlatmak için Allah, dedemi konuşturmuş. Açık pencereden içeri girmiş ve hükümdarı selâmlamış. Dedemin konuşması önce padişahı korkutmuş. "Bir örümcek nasıl konuşabilir?" diye şaşkınlığa düşmüş. Sonra dedeme alışmış. Hatta çok iyi dost olmuşlar.

Örümcek güler gibi sesler çıkarmış.

– Seninle de dost olacağız, demiş.

Padişah Arif ile konuşmuşlar. İki kardeş arasındaki kavganın büyüyüp, önce saraya sonra ülkeye yayılmasını önlemeliymişler.

Sonunda hükümdar bir karara varmış. Oğullarından birine tahtı bırakacak, diğerini alıp uzak diyarlara gidecekmiş. Verdiği kararı hemen uygula-

malıymış. Oğullarını karşısına alıp onlarla da uzun, uzun konuşmuş. Onlar da babalarına hak vermişler. Çünkü akıllı ve iyi kalpli evlâtlarmış. Hatalarını anlamışlar; ama bu ileride hata yapmayacakları anlamına gelmiyormuş. Babalarının alacağı tedbiri uygun bulmuşlar.

Padişah Arif, oğullarını küçük bir imtihana tabi tutacak, kazanan sarayda kalacak, tahta oturacak, kaybeden ülkeyi terk edecekmiş.

İmtihan günü gelip çatmış. İmtihandan önce herkes odasında Allah'a dua etmiş. Kendileri ve ülkeleri için en doğru ve hayırlı kararın verilmesini dilemişler.

Hükümdar Arif, şehzadeleri taht odasına çağırmış. Şehzadeleri ayakta beklemeleri konusunda uyarmış. Kendisi tahta oturmuş. Odada çıt çıkmıyormuş. Şehzadeler, başları önlerinde bekliyor, padişah sevgiyle çocuklarını seyrediyormuş.

Dakikalar saat olmuş, saatler birbirini kovalamış, ama padişahtan çıt çıkmıyormuş. Şehzadeler, sınavın artık başlamasını istiyor; ama babalarına bir şey diyemiyorlarmış. Akşam olmuş. Sabahtan beri aç olan şehzadeler, kıpırdanmaya, hâlsiz düşmeye başlamışlar. Bacakları uyuşmuş, dayanacak hâlleri kalmamış.

Hükümdar başı önünde düşünüyor, şehzadeler padişahın ağzından çıkacak sözü bekliyorlarmış.

Akşam bitmiş, gece başlamış. Hükümdar, kalkıyor duasını ediyor sonra gelip tahtına oturuyormuş. Şehzadeler de dualarını ediyor, birer bardak su içiyor, sonra eski yerlerini alıyorlarmış. İkisinin de aklında aynı soru varmış: "Neden hâlâ imtihan başlamıyor? Padişah, şehzadeleri imtihan etmek için neyi bekliyor?"

Gece sabaha, sabah öğleye, öğle akşama, akşam tekrar geceye dönmüş. Hükümdar bir türlü sessizliğini bozmuyormuş.

Şehzade Âdil, bu süre içinde düşünmüş tahta kardeşinin geçmesinin daha iyi olacağına karar vermiş. Kardeşinin ülkeyi güzel yöneteceğini düşünüyormuş. Sabaha doğru başını kaldırmış:

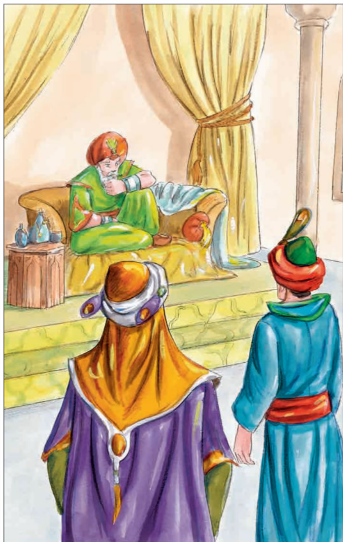
– Babacığım, demiş bitkinlikle.

Hükümdar:

– Seni dinliyorum.

Şehzade Âdil:

– Babacığım, siz tahta kimin geçeceğine karar vermek için bizi çağırttınız. İmtihan edeceksiniz. Henüz imtihanımız başlamadı. Babacığım, müsaadenizle, ben düşündüm ve şu karara vardım. Tahta kardeşim geçsin. Ben sizinle beraber ülkeyi terk etmeye hazırım. Sizin yapacağınız bu fedakârlıkta, yanınızda bulunmayı tercih ediyorum. Bizleri imtihan etmenize gerek yok. Müsaadenizle odama gidip eşyalarımı toplayayım, demiş.

Kardeşinin bu sözleri, şehzade Akil'i mahcup etmiş. Tahttan vazgeçerek, büyüklüğünü göstermiş kardeşi. Söyleyecek söz bulamamış.

Hükümdarın gözleri parlamış. Diğer şehzade kardeşinin söyledikleri karşısında gözyaşlarını tutamamış, kardeşinin boynuna sarılmış.

Hükümdar öksürmüş ve kararını bildirmiş:

– Nihayet, imtihan bitti oğullarım.

Şehzadeler çok şaşırmışlar. Başlamamış ki bu imtihan bitsin. Hükümdar:

– Sizi beklettim ki, düşünesiniz, içinizdeki cevheri ortaya dökesiniz. Nihayet Şehzade Âdil, cevherini buldu ve bize de gösterdi. Fedakârlık, başkasını değerli görmek, kanaat; altından gümüşten değerlidir. Allah için hükümdarlıktan vazgeçebilmek gerçek saltanattır. Akil'in içinde de aynı cevherden olduğuna eminim. Fakat çabuk davranan Âdil oldu. Tahta şehzade Âdil geçecek, bizde Akil ile birlikte, yarından tezi yok ülkeyi terk edeceğiz.

Şehzade Âdil duydukları karşısında şaşırmış:

– Ama efendim, ben kendi yerime kardeşimi tercih ettim. Yani onun padişah olması lâzım. Öyle değil mi?

– Öyle değil, demiş padişah. Sen yaptığın büyük fedakârlıkla kalbinin ne kadar zengin ve büyük olduğunu ispatladın. Öfkesini, hırsını, hatasını yenebilen gerçek kuvvete kavuşmuştur. Dediğim gi-

bi kanaat, en büyük zenginliktir. O yüzden artık padişah sensin. Ülkeyi canından aziz bil. Allah'ın seni her zaman, her yerde gördüğünü unutma!

Ağzını açıp, tek söz edemeyen diğer oğlunu yanına alıp ülkeyi terk etmiş. Diğer oğul yani Akil de babasına hak veriyormuş zaten.

Uzak bir ülkeye gidip, halkın arasına karışmışlar. Küçük bir kulübeciğe yerleşip günlerini dua ederek geçirmeye başlamışlar. Hiç kimse onların bir şehzade ve padişah olduğunu bilmiyormuş. Eski padişah, yanına aldığı oğlunu halktan bir kızla evlendirmiş. Eski şehzadenin bir oğlu olmuş ve Şehzade Akil, çok geçmeden ölmüş. Her zaman dua edip yardım dilediği Allah'ına kavuşmuş. Geride biricik oğlunu yani seni bırakmış. Oğlunu ebedî hayatına yolcu eden padişah, torununu ve gelinini yanına alıp ülkesine geri dönmüş. Dönmüş dönmesine, ama halkın arasında yaşamaya devam etmiş. Saraya gidip kendini tanıtmaya hiç niyeti yokmuş. Yokmuş; çünkü aldığı haberlere bakılırsa oğlu Âdil, ülkeyi pek güzel yönetiyormuş. Artık iyice ihtiyarlamış olan Arif, halkın arasında yaşıyor, tahta geçirdiği oğlunun yaptığı işleri halkın gözüyle görüyor, sarayı uzaktan korumayı sürdürüyormuş. Yaşı da çok ilerlemiş olduğu için, kulübesinden pek çıkmaz, biricik torunuyla yüreğini avuturmuş."

Semetey anlatılanlarla derinden sarsılmış. Eğer

yanlış anlamadıysa o hükümdar dedesi, torun da kendisiymiş. Yani Semetey'in babası bir şehzade olan Akil, amcası padişah Âdil, dedesi de eski padişahmış.

Oturduğu yerden uzun süre kalkamamış. Hatta bir tünelde olduğunu, saraya girip Billuray'ı görmek istediğini bile unutmuş. Örümcek hışırtılı sesini yükseltmiş:

– Evet, delikanlı, hikâyenin bir kısmını dinledin.

Semetey şaşırmaya devam ediyormuş:

– Hikâyenin devamı da mı var?

– Evet, bu bir kısmıydı. Devamını da anlatacağım, ama yarın, demiş örümcek. Şimdi hemen kulübene dönmelisin.

– Yarın mı?

Örümcek sabırlıymış:

– Yarın. Şimdi, saraya girersen hikâyenin devamını öğrenemezsin. Sabırlı olup yarın gelirsen pişman olmazsın.

– Peki, ama babamın öldüğünü, benim padişah torunu olduğumu nereden biliyorsun, diye sormuş Semetey.

– Dedenle tanışıyoruz. Dedenin verdiği kutuyu getirmeyi unutma, diye eklemiş.

Semetey, örümceği dinlemeye karar vermiş. Bu gece kulübeye geri dönecek, yarın akşam tekrar gelecekmiş. Hem dedesine de sorar, duyduklarının ne kadarının doğru olduğunu öğrenebilirmiş.

Kalkmış. Üstünü başını temizlemiş. Gece olmasına ve görünürde meşale olmamasına rağmen nasıl olup da tünelin aydınlık olduğunu merak etmiş. Odalardan tünele ışık sızdığını bilmiyormuş. Tam soracakmış ki örümceğin yerinde olmadığını görmüş. Gözlerini ovuşturmuş. "Acaba gördüklerim rüya mı?" diye düşünmüş? Gördüğü rüya bile olsa geri dönmeliymiş. Oyuktan çıkmış, hızlı adımlarla şehre doğru ilerlemeye başlamış.

BİLLURAY İYİLEŞİYOR

O sabah gözünü açıp kendine gelen sultan, akşama kadar yatağından çıkmamış. Daha doğrusu çıkamamış. Gördüğü kâbusların etkisini üzerinden atamıyormuş. Anneciği İpek Sultan başından ayrılmıyor, elini bırakmıyormuş.

Öğleden sonra, sarayın ileri gelenleri sırayla Billuray'ı ziyaret edip, geçmiş olsun dileklerini sunmuşlar. Başvezir, Komutan Halit, diğer vezir ve komutanlar, onların eşleri hediyeler, çiçekler getirip Billuray'ı ziyaret etmişler.

Billuray, kendisini ziyarete gelenlerle kısaca görüşüyor, geldikleri için hepsine teşekkür ediyormuş. Son ziyaretçi çıktıktan sonra anneciğine dönmüş:

– Vezir Harp'ı odama almayın ne olur anneciğim.

İpek Sultan şaşırmış. İlk defa kızından böyle bir şey duyuyormuş.

– Neden yavrucuğum?

– İstemiyorum, odama gelmesini, benimle konuşmasını istemiyorum, diye hıçkırmış Billuray.

İpek Sultan, kızını yanlış anlamış:

– Görünüşü pek sevimli olmayabilir; ama o da bir insan ve sarayımızda yaşıyor. Bu davranışı sana hiç yakıştıramadım yavrum.

Solgun yanaklarından yaşlar yuvarlanan Billuray, rüyalarında Vezir Harp'ın onu kovaladığını, ne kadar korktuğunu anlatmak istemiş; ama çok yorgunmuş. Uykuya dalmadan önce:

– Anneciğim, dış görünüşü değil mesele olan, diyebilmiş.

Sultan, kızının hastalığından dolayı böyle davrandığını düşünmüş. Az sonra, içeriye giren hizmetçi, Vezir Harp'ın kapıda beklediğini, Billuray'ı ziyaret etmek istediğini söylüyormuş. Sultan, hizmetçiye veziri içeri almasını emretmiş. Uzun, bembeyaz kapıdan, siyah yüzlü, uzun bıyıklarıyla Vezir Harp girmiş. Her zaman yaptığı gibi avuçlarını ovuşturuyormuş. İpek Sultan'a, yerlere kadar eğilerek selâm vermiş:

– Emrinizdeyim sultanım. Küçük sultan nasıllar? Hepimiz merak ve endişe içinde kaldık, demiş.

Sultanın yüreği öyle temizmiş ki hiç şüphelenmiyormuş:

– Ziyaretinize memnun oldum. Yavrum şimdi daha iyi. Allah'a şükür, bu sabah gözünü açtı. Şu anda uyuyor.

Vezir, yerlere kadar eğilmiş:

– Benim yapabileceğim bir şeyler olursa, çok memnun olurum. Size hizmet bizim vazifemiz, demiş.

Vezir Harp, büyünün etkisini gösterip, göstermediğini merak ediyormuş. Eğer büyü işe yaramışsa Billuray'ın, Vezir Harp'ın adını sayıklaması gerekiyormuş. Çünkü rüyasında vezire yakalanacak ve uyandığından itibaren gözü başka bir şey görmeyecekmiş.

Sultan:

– Teşekkür ederiz. Şu an beklemekten başka bir şey yapamıyoruz, demiş.

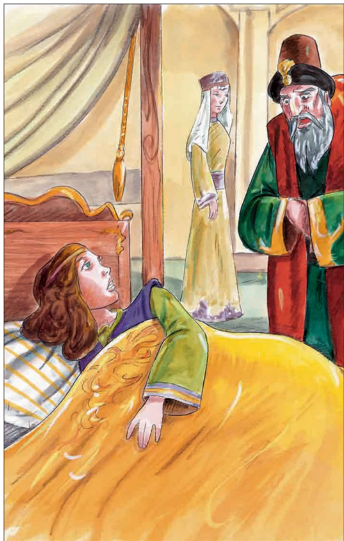
Vezir Harp, karanlık bir kuyuya benzeyen gözlerini Billuray'dan ayırmıyormuş. Son olarak şansını bir kere daha denemiş:

– Sultanımız, benden özel bir hizmet beklerse, adımı söylerse hemen buralarda olacağım efendim, diyerek odadan çıkmış.

İpek Sultan, Vezir Harp'ın son sözlerini beğenmemiş. Billuray neden onun adını söyleyip ondan yardım isteyecekmiş? "Bu işte bir gariplik var." diye düşünmekten kendini alamamış.

Billuray arada bir uyanıyor, ağzına uzatılan kaşıktan birkaç yudum alıyor, sonra tekrar uyuyormuş.

Padişah ve hekimbaşı yan odada hazır bekliyorlar, genç kızın durumunu yakından takip ediyorlarmış.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Semetey'in örümcek tünelinde örümcekle karşılaştığı anlarda Billuray, Semetey'i düşünüyormuş. Ayrılalı kısa bir süre olmasına karşın Semetey'i bu kadar özlemiş olmasına kendi bile şaşıyormuş. Tekrar ayağa kalkıp, Semetey'le görüşebilmeyi dilemiş Allah'tan.

Hükümdarın ve hekimbaşının peşinden ayrılmayan Vezir Harp, Billuray'ı akşam bir kere daha ziyaret etmek istemiş. Büyünün etkisini göstermesi gerekiyormuş.

İkinci ziyaret isteğini de kabul eden İpek Sultan, veziri içeri aldırmış. Harp, gene yerlere kadar eğilmiş:

– Sultanımız nasıl oldular efendim?

İpek Sultan:

– Şu an uyanık. Nasıl olduğunu kendisine sorabilirsiniz.

Vezir Harp, dik durmaya çalışmış.

– Nasılsınız efendim, diye sormuş.

Billuray, rüyalarını kâbusa çeviren, bir türlü peşini bırakmayan, Vezir Harp'ı karşısında görünce, yerinden sıçramış. Rengi sararmış. Ağzını açıp cevap verecek hâli kalmamış. Vezire arkasını dönmüş. Yüzünü yastığına gömmüş.

Sorusuna cevap alamayan vezir çok bozulmuş. Son bir ümitle sorusunu tekrarlamış:

– Küçük Sultanım, benim Vezir Harp. Tanıma-

dınız mı yoksa? Nasıl olduğunuzu merak ediyorum efendim. İyi misiniz? Benden bir arzunuz olursa yerine getirmeye hazırım.

Billuray çok korkuyormuş:

– Odamdan derhal çıkın, istemiyorum. Kötüsünüz. Sizi istemiyorum, demiş ve başlamış ağlamaya.

İpek Sultan vezire fısıldamış:

– Henüz hasta, ne dediğini bilmiyor. Odadan çıkmanız iyi olacak.

Vezir Harp'ın bütün hayalleri yıkılmış. Büyünün tam tersi etki yaptığı ortadaymış. Billuray, Vezir Harp'ten nefret ediyormuş. Vezir, sahte bir gülümsemeyle odadan çıkmış kendi odasına gitmiş. Odasına girince, duvarları tekmelemeye, her yeri kırıp dökmeye başlamış. Öyle öfkeliymiş ki hırsından bağırıp çağırıyor, ağzından tükürükler saçılıyormuş. Büyücü Çalı'nın kendini aldattığını düşünüyor, onun evini başına yıkacağını haykırıyormuş. Aynadaki görüntüsünü görünce, öfkeden kudurmuş. Bütün kuvvetiyle yumruk atarak, aynayı paramparça etmiş.

Yorulunca bir köşeye oturmuş, ne yapacağına karar vermeliymiş. Bir şeyler yapmalı, bu işe son vermeliymiş. Padişahı öldürmeli, zorla da olsa kızıyla evlenmeliyim, diye düşünmüş. Evet bundan başka çaresi yokmuş. Billuray'ı büyüleyememiş olmasının intikamını almalıymış. Gece, büyücü Ça-

lı'ya gidecek, hesap soracak, çok etkili bir zehir alıp dönecek, padişahı zehirleyip bu işi bitirecekmiş.

Vezir Harp örümcek tüneline biraz daha erken çıksaymış, Semetey'le karşılaşacakmış. Fakat şükür ki örümceği dinleyen Semetey, çoktan kulübeye dönmüş.

SEMETEY GERÇEKLERİ ÖĞRENİYOR

Semetey, heyecanla kulübeye dönmüş. Kapıyı açan anneciğini, sevgiyle selâmlayıp çıtır çıtır yanan ateşin yanına oturmuş. Derme çatma şöminenin diğer köşesinde oturan dedesini seyretmiş. Sürekli dua ettiği için dudakları kıpır, kıpır ediyormuş. Dedesinin yüzünde bir ışık varmış sanki. Öyle ya, iyiliğin ışığı zaman geçtikçe insanların yüzüne yansırmış. Tıpkı kötü yürekli insanların karanlıklarının yüzlerine vurması gibi…

Uzun süre dedesini gözlemiş. "Demek, dedem bir padişahmış." diyor, ölen babacığını düşünüyormuş. Biraz daha kanaatkâr olsaymış babacığı padişah olabilirmiş. Demek bu yüzden dedem bana sık sık: "Kanaat en büyük zenginliktir." diyor, diye düşünmüş.

Sonunda dedesinin dizinin dibine yanaşmış.

Semetey, dedesinin durumu anlayacağını bildiği için kısa konuşmuş:

– Örümcekle konuştum. Dedem, sen hükümdar mıydın?

Asel Hanım da gelip yanlarına oturmuş. Dede gayet sakin bir şekilde:

– Evet.

– Babam Şehzade Akil, neden öldü, diye sorarken Semetey'in sesi titremiş.

Dede:

– Baban bulaşıcı bir hastalıktan öldü. Çok mert biriydi. Seni de çok severdi, demiş.

Semetey'in sesi üzgün çıkıyormuş:

– Dede, bütün bunları neden şimdiye kadar benden sakladın?

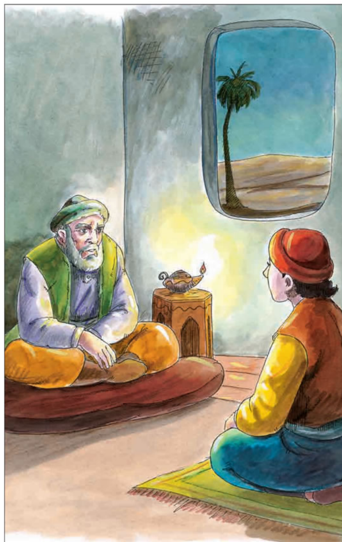
Dede, bilge bir insanmış:

– Bilseydin çarşıya gidip hamallık yapar mıydın, diye soruyla cevap vermiş Semetey'e.

Semetey başını önüne eğmiş. Dedesinin eski bir hükümdar, babasının şehzade, amcasının padişah olduğunu bilseymiş hamallık yapar mıymış? Bu sorunun cevabını vermek gerçekten zormuş. Bugüne kadar hiç yalan söylemediği dedesine, doğruyu söylemiş:

– Bilmiyorum.

Semetey'in annesi, sevgiyle oğlunun başını okşamış:

– Dedenin yaptığı doğruydu oğul.

Uzun süre kimseden çıt çıkmamış. Herkes bundan sonra ne olacağını düşünmüş.

Semetey:

– Yarın akşam örümcekle tekrar buluşacağım, bana anlatacağı şeyler olduğunu söyledi.

Dede:

– Evet, olmalı. Sarayın son durumuyla ilgili bir şeyler anlatmalı. Giderken sana verdiğim kutuyu da al yanına, demiş.

Semetey nasıl olup da dedesinin, pek çok şeyi önceden bildiğini ya da tahmin ettiğini merak ediyormuş:

Dede, derin bir nefes almış.

– Allah bildirirse insan her şeyi bilir evlâdım.

Semetey aldığı cevaba şaşırmamış. Kalbi Allah sevgisiyle dolmuş. Çok zaman bildiğimiz bir şeyi başka birinden duyunca ilk kez duyuyormuşçasına etkileniriz ya. İşte öyle olmuş.

Dede ayağa kalkıp seccadesini sermiş. "Allahu Ekber." deyip yatsı namazına başlamış. Semetey de sessizce dışarı çıkıp abdest almaya başlamış.

KÖTÜLÜK İŞ BAŞINDA

Vezir Harp, saraydaki herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra, tünele girmiş. Aynaya yumruk attığı zaman yaraladığı elini bezle sarmış. Örümcek tünelinde, sağa sola çarpa çarpa yürüyormuş. Örümcek, yavru örümceklere kuytulara saklanmaları için emir vermiş.

Allah, insanlara akıl vermiş ki insan güzel olanı görüp, öyle davranabilsin. Vezir Harp da akıllı biriymiş ama aklını kötülüğe kullanıyormuş. Tam Semetey ile örümceğin konuştuğu yerden geçerken ayağına bir şey takılmış. Elindeki meşaleyi uzattığında kırmızı, güzel bir gül görmüş. Semetey'in Billuray'a vermek için pazardan aldığı, koynunda sakladığı gülmüş bu. Semetey örümcekle konuştuktan sonra Billuray'ı görmekten vazgeçin-

ce, gülü oturduğu yerede unutmuş. Vezir, korkuyla etrafına bakınmış.

– Tünelin benden başka ziyaretçileri de var demek, diye kükremiş.

Kim olabilirmiş bu kişi? Saraydakiler tüneli öğrendilerse işim çok zor. Artık bu tüneli kullanmamalıyım, diye düşünmüş. Gülü aldığı yere bırakmış. Kıvrak adımlarla tünelden çıkan Vezir Harp, gecenin karanlığında şehrin içine dalmış. Her adımında kötü sözler savuruyor, sağa sola tekmeler atıyormuş. O kadar öfkeliymiş ki attığı tekmelerle canının yandığını bile fark etmiyormuş.

Vezir Harp, sabırsızlıkla Çalı'nın kapısını çalmış. Büyücü Çalı kimin geldiğini tahmin edebiliyormuş. Bu saatte, gelse gelse Vezir Harp gelirmiş. Kalkmış. Ayağını sürüye sürüye kapıya yaklaşmış:

– Kim o?

Vezir Harp'ın öfkeli sesi duyulmuş.

– Aç kapıyı beceriksiz büyücü, diye kükremiş.

Başkalarının duymasından korkan Çalı, kapıyı aceleyle açmaya çalışmış. Kocaman kapının üstünde bir sürü kilit varmış. Hepsini teker teker açması gerekiyormuş. Kötüler korkak olurmuş. Büyücü Çalı da korkak bir insanmış. Vezir Harp'ı içeri alıp kapıyı hızla kapatmış.

– Gecenin bir yarısı kapıma gelmiş, bağırıyor-

sun. Akılsız adam, yakalanırsak ikimiz birden zindanı boylarız.

Vezir Harp:

– Kes sesini! Evlilik büyüsü tutmadı. Tam tersine Billuray benden nefret ediyor. Beni odasından kovdu. Beni aldattın.

Büyücü Çalı:

– Nasıl olur? Çok etkili bir büyüydü.

Vezir Harp haykırmış:

– Hâlâ yalan söylüyorsun. Be adam, olmadı diyorum sana, demiş.

Büyücü eski bir sandalyeye oturmuş. Biraz düşündükten sonra:

– Bir durumda benim büyümü bozabilirler. Allah'a çok dua edilirse büyü işe yaramaz. Seni bu konuda uyarmadım; çünkü büyünün tutacağından çok emindim. Demek karşımızda Allah'a sağlam inanan ve O'ndan yardım isteyen insanlar var. Bu durumda ben bir şey yapamam.

Vezir Harp, padişahın hatta saraydaki herkesin sürekli dua eden insanlar olduğunu çok iyi biliyormuş. Son bir ümitle:

– Peki, bana kuvvetli bir zehir ver hemen. Zehir etkisini göstermeli ve hükümdar ölmeli. Yoksa ben seni öldüreceğim.

Büyücü Çalı'nın annesi duyduklarıyla çok üzülüyor, sürekli Allah'a dua ediyormuş. Eğer ayağa

kalkıp konuşabilirse hemen saraya gidip bu iki kötü insana gerekli cezayı verdirebilirmiş.

Büyücü:

– Sana çok etkili bir zehir vereceğim. Padişah bir damla bile içse hemen ölecek. Ama yakalanırsan beni tanımıyorsun, unutma.

Vezir Harp sabırsızlanmış:

– Hadi, çabuk ver. Bu, son şansım. Zaten artık tüneli de kullanamayacağım. Zehiri odasındaki suya belki katabilirim.

Büyücü Çalı avuç içi kadar bir şişe uzatmış Harp'a. Kapkara dişlerini göstererek sırıtmış:

– Yakalanırsan şişede kalan zehiri sen iç.

Vezir Harp öfkeyle bakmış büyücüye. Kötülerin arkadaşlığı da kötü oluyormuş. Ara sıra içinde beliren o pişmanlık gene belirmiş. Onca iyiliğini gördüğü hükümdara yaptığı kötülükler, doğru değilmiş. İnsanın Büyücü Çalı gibi bir dostu olunca düşmana ihtiyacı kalmıyormuş. Ama maalesef Harp'ın pişmanlığı hemen kaybolmuş.

"Hükümdarlık benim hakkım." diye tıslamış. "İyilik de neymiş? Herkes kendini düşünmeli." diye susturmuş içindeki pişmanlığı.

Büyücü Çalı, kendi kendine mırıldanan Harp'e bakmış:

– Anlamadım, bir şey mi dedin?

Vezir Harp, Büyücü Çalı'ya kötü kötü bakmış:

– Anlamasan da olur.

Minik zehir şişesini sımsıkı tutan Vezir Harp, başka söz etmeden oradan ayrılmış. Tahta geçince bu büyücüye haddini bildirmeyi düşünüyormuş.

Yaşlı ve kambur olmasına rağmen hızlı hareket ediyormuş. Aceleyle şehirden çıkmış. Tünelin ağzına uzanan yolda yürürken çok dikkatliymiş. Kendini takip eden birileri var mı diye durup durup bakınıyormuş. Nihayet örümcek tünelinden geçip odasına ulaşmış.

Odası darmadağınıkmış. Bu dağınıklığı kendinin yaptığını hatırlamış. Hizmetçisini çağırmış. Hizmetçisi Vezir Harp kadar kötü olmasa da iyi biri değilmiş. Harp:

– Acele et, her yeri toparla, diye çıkışmış hizmetçiye.

– Hemen efendim, demiş hizmetçi.

Vezir Harp zehiri padişaha nasıl içireceğini düşünüyormuş. Odasındaki sürahiye zehir koyma fikri iyiymiş ama iyi olduğu kadar da tehlikeliymiş. Hükümdarın odasında yakalanırsa bir daha kurtulamazmış.

Ortalığı toplamakla meşgul hizmetçinin kendine baktığını görünce haykırmış:

– Sen hâlâ burada mısın? İşini bitir, defol odamdan pis hizmetçi!

Hizmetçi işini bitirip odadan çıkmış. Vezir Harp bir çıkar yol arıyormuş.

İKİNCİ BULUŞMA

Semetey, ertesi gün akşama kadar zor sabretmiş. Bir an önce tünele gitmek, örümcekle konuşmak istiyormuş.

Saatler geçmiş, yerini geceye bırakmış. Pazarda işini bitiren Semetey, saraya gitmek için hazırlanmış, zamanın gelmesini bekliyormuş. Semetey ocak başında kitap okuyan dedesine yaklaşmış.

– Dedem, gidiyorum. Dua et.

Dede sevgi dolu gözlerle torununu süzmüş. Sesinde yılların tecrübesi varmış:

– Git evlâdım, hayırlısı olsun.

Semetey annesinin de elini öpüp hayır duasını aldıktan sonra dedesinin verdiği kutuyu yanına alıp kulübeden çıkmış. Heyecanlı, sevinçli biraz da endişeliymiş. Kısa sürede sarayın yanına varmış.

Dün gece bulduğu oyuğu tekrar bulması zor olmamış. Çalıları kaldırıp, oyuktan girmiş. Yürümeye başlamış. Biraz ilerlemiş ki o sesi duymuş. Hışırtılı ses:

– Delikanlı, hoş geldin, otur.

Semetey artık şaşırmıyormuş:

– Sağ olasın, hoş bulduk.

Toprağın üstüne oturmuş, sırtını duvara yaslamış.

– Elindeki kutuya bakılırsa işler yolunda, demiş örümcek.

– İnşallah.

– Seni daha fazla meraklandırmayım. Dedenle konuşmuşsundur. Önceki anlattıklarıma inandığına göre, devamını dinlemeyi hak ettin.

Sonra başlamış anlatmaya.

– Şehzadeler arasındaki imtihanın ne olduğunu anlamışsındır. Fedakârlık, kanaatkârlık imtihanını amcan, şehzade Âdil, kazanınca deden sözünü tuttu. Hemen ertesi günü birkaç parça eşya alarak ülkeyi terk etti. Gitmeden önce sarayın ileri gelenleriyle konuşup yeni hükümdarı kabul etmelerini emretti.

Deden ile baban gittikten sonra kısa sürede ortalık yatıştı. Halk yeni padişahına alıştı. Nede olsa deden yetiştirmişti şehzadeyi. Dirlik, düzen bahar meltemi gibi esip duruyordu ülkenin üstünde. Ancak, padişahın küçük bir sıkıntısı vardı.

Semetey merakla sormuş:

– Padişahın sıkıntısı mı varmış?

Örümcek:

– Elbette vardı. Sıkıntısız insan, çiçeksiz bahar gibidir. Meyve vermez evlât. Padişahın yaşı ilerliyordu, ama tahtını bırakacak bir oğlu olmuyordu. Dualar ediyor, sadakalar dağıtıyor, hekimlere danışıyordu. İnsan bu. Hata yapması an meselesi. Padişah da babası gibi bir hatanın içine düşmek üzereydi. Öyle ya, insan hiç bir konuda ısrarcı olmamalıydı. Bir evlâdın olması kadar olmaması da nimet olabilirdi. Yağmurun yağması toprağın ihtiyacıysa, yeri gelince yağmaması da toprağın ihtiyacıydı. İşte böyle evlât! Padişahın bir oğlunun olmayışını fırsat bilen Vezir Harp, kara gönlünde kara plânlar yapmaya başladı. Yüreğine kötülük fısıldayan şeytana yenik düştü. Padişahı yok etme, kızıyla evlenme gibi olmayacak istekler kapladı içini. Sultanla evlenip tahta oturması için önündeki tek engel padişahtı. Kamburuna, ilerlemiş yaşına asıl önemlisi kötülüğüne bakmadan olmayacak hayallerin peşinden koşmaya başladı. Padişahın, sultanın diğer yöneticilerin odalarını gözlüyordu. Kararmış gözünü kırpmadan neler yapmadı ki? Hükümdarın odasına yılan koydu, çorbasına zehir kattı ve Billuray Sultan'a büyülü şerbeti içirdi. Billuray sultan şu anda odasında yatıyor. Büyü o kadar etkili ki günlerce ayağa kalkamaz.

Semetey'in kafasında küçük bir şimşek çakmış. Billuray'la beraber pazarı gezerlerken içtikleri şerbet gelmiş aklına. Zaten, o tuhaf kılıklı şerbetçiden pek hoşlanmadığını hatırlamış.

Semetey duruma çok üzülmüş. Artık kulübeye dönemeyeceğini, en azından bu işi çözünceye kadar dönmemesi gerektiğini düşünmüş. Elindeki kutuyu öyle sıkmış ki parmakları sızlamış.

Örümcek öksürür gibi sesler çıkarmış. Kendi kendine mırıldanan Semetey'e seslenmiş:

– Dinliyor musun delikanlı?

Semetey:

– Dinliyorum efendim.

Örümcek devam etmiş:

– Şu anki esas tehlikeyi söylemedim daha. Vezir Harp, Büyücü Çalı'dan bir sıvı daha alıp getirdi. Padişahı her an zehirleyebilir. İşte bundan sonrasında iş sana düşünüyor. Vezir Harp'ın bütün yaptıklarını ortaya çıkarabilir, padişahı ve kızını koruyabilirsin. Ama acele etmeli, hızlı düşünmelisin, demiş.

Semetey:

– Bütün bunları sen nereden biliyorsun, diye sormaktan kendini alamamış.

Örümcek güler gibi sesler çıkarmış:

– Vezir Harp, bu tüneli kullanıyor. Yavru örümcekleri eziyor ve yuvalarımızı bozuyor. Kimseye görünmediğini sanıyor ama yanılıyor.

Semetey, örümceğe kafasına takılanları bir, bir soruyormuş:

– Bu tünel nereye kadar uzanıyor?

– Örümcek tünelinin saraydaki bütün odalara çıkışı var. Tünele giren kişi herkesin odasını rahatça gözleyebilir, demiş örümcek. Tıpkı Harp'ın yaptığı gibi.

Semetey'in sağına soluna bakındığını gören örümcek hışırdamış:

– Bir şey mi arıyorsun delikanlı?

Semetey:

– Dün gece buraya geldiğimde elimde bir gül vardı. Buraya bırakmıştım.

– Şu ileride ki şey olmasın?

Semetey gülü almış. Tam koklayacağı sırada gülün yapraklarındaki kan dikkatini çekmiş.

– Kan bu, demiş heyecanla.

Örümcek:

– Dün gece Vezir Harp geçti buradan. Gülü gördü. Yaralı elinden sızan kanları fark etmedi bile. Tünelin başkaları tarafından bilindiğini öğrendi. Artık tüneli kullanmaya cesareti kalmadı.

Semetey dalmış, düşünüyormuş. Örümcek sormuş:

– Ne düşünüyorsun bakalım?

– Şimdi ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Dedem, neler yapmam gerektiğiyle

ilgili hiç bir şey söylemedi. Bu sebeple ne yapacağımı bilemiyorum. Doğruca padişaha gidip her şeyi anlatayım mı? Vezir Harp'ı yakalayıp konuşturayım mı? Yoksa Billuray'ın yanına mı gideyim?

– Vezir Harp'ı konuşturamazsın. Kötü olduğu kadar da inatçıdır. Asla suçlarını itiraf etmez. Padişaha gitmeden önce bir delil bulmalısın. Büyücü Çalı'nın evine git. Her yeri felçli olan bir yakınım var deyip şifa ilâcı iste. İlâcı alır almaz, bir fırsatını bulup hasta yatan annesine içir. O kadını saraya getirebilirsen delilin olur ve kısa sürede olay çözülür, demiş örümcek.

Semetey, Büyücü Çalı'nın adını daha önce de duymuş olduğundan:

– Demek vezirin suç ortağı Büyücü Çalı.

– Büyücü Çalı'nın bu ülkedeki insanlara çok kötülüğü dokundu, demiş örümcek.

Semetey kaşlarını çatmış:

– İyi de, bu büyücüden şifalı ilâcı alırken bir şeyler ödemem lazım. Öyle kötü insanlar kimseye bedava bir şey vermez. Hiç param yok, demiş üzgünce.

– Dedenin söylediklerini unutuyorsun, demiş örümcek.

Semetey dedesinin son zamanlarda söylediği her şeyi aklından geçirmiş. Düşünmüş. Bakışları yavaş yavaş elindeki kutuya kaymış. Dedesinin

"Zamanı gelince kutuyu aç." sözünü hatırlamış. Kutuyu kolayca açmış. İçinde iki şey varmış. Kocaman, ceviz büyüklüğünde bir elmas ve çok güzel bir yüzük. Yüzüğün kaşında mühür gibi bir şey varmış. Yüzüğü parmağına takmış, ceviz büyüklüğündeki elması belindeki kuşağa yerleştirmiş. Kutuyu bırakmış. Örümceğe bir sorusu daha varmış:

– Büyücü Çalı'nın evini nasıl bulacağım?

Örümcek:

– Beraber gideceğiz.

Örümcek, Semetey'in omzuna çıkmış. Semetey, konuşmalarını dedesine benzettiği örümceği sevdiğini düşünmüş. Çevik bir hareketle ayağa kalkmış.

– Güneş doğmadan önce sarayda olmalıyız, diyerek başlamış yürümeye.

Öyle hızlı yürüyormuş ki örümcek düşmemek için, ona daha sıkı tutunmuş. Tünelden çıkmışlar. Ara sokaklara girmişler. Güzel evlerin, iyi insanların evlerinin bulunduğu sokaklardan geçmişler.

Semetey hiç konuşmuyor sadece yürüyormuş. Örümcek arada bir, sağa dön, sola kıvrıl gibi kısa cümleler kuruyor, onun haricinde dua ediyormuş. Sonunda, diğer evlerden biraz uzakta olan yalnız bir evin önüne gelmişler. Örümcek:

– İşte bu ev, demiş.

Karşılarında büyük fakat çirkin görünüşlü bir ev

duruyormuş. Bakımsızlıktan, kocaman evin her yanını otlar, dikenler kaplamış. Sanki ev yıllardır kullanılmıyor gibi duruyormuş. Eğer alt kattaki pencerelerden birinden sızan bir ışık olmasaymış evin yerini bile göremezlermiş. Semetey dudak bükmüş:

– Büyüleri karşılığında altınlar elmaslar kazanan biri burada nasıl yaşar?

Örümcekten cevap alamayınca, omzuna bakmış. Karanlıkta iyice göremediği için elleriyle omuzlarını yoklamış. Örümcek yokmuş. Semetey hayret etmiş. "Acaba ben rüya mı görüyorum?" diye mırıldanmadan edememiş.

Semetey, "Kocaman bir hayalete benzeyen ev karşımda işte. Durmanın zamanı değil." demiş. Evin kapısını çalmış. "Tak, tak, tak!" sesi karanlığa çakılmış çivi gibi yankılanmış. İçerden ses gelmiyormuş. Uzun süre bekleyen Semetey, kapıya tekrar vurmuş. "Tak, tak, tak!"

İçerden gelen ses korkunçmuş:

– Kim var orda?

Semetey korkmuyormuş. Çünkü Allah'a güveniyormuş.

– Açın, ben çok önemli bir iş için geldim.

– Sen kimsin?

– Çok büyük bir sıkıntım var. Açın kapıyı, lütfen demiş Semetey.

Bir süre sonra kapı yavaş, yavaş açılmış. Elinde meşale, bir ihtiyar varmış karşısında. Meşaleden

yüzüne vuran ışıkla korkunç görünüyormuş. Semetey'i içeri almaya niyeti yokmuş gibi sormuş:

– Ne istiyorsun?

Semetey elini beline atmış. İri ceviz büyüklüğündeki elması, büyücünün burnuna uzatmış:

– Şifalı bir ilâç istiyorum.

Burnunun dibine kadar uzatılan elması görünce aklı başından giden büyücü, topal ayağını sürüyerek kapıyı ardına kadar açmış.

– Çabuk gir, demiş hırıltılı sesiyle.

Semetey içeri girmiş; ama hemen kaçmamak için kendini zor tutmuş. İçerisi leş gibi kokuyormuş. Köşedeki yatağı fark etmiş. İhtiyar bir insan yatıyormuş yatakta.

Semetey'in ardından sinsice yaklaşan. Çalı sormuş:

– Ne ilâcı istiyorsun?

Büyü istesem yapmaz, diye düşünmüş. Çünkü yolda gelirken Çalı'nın tanımadığı kişiler için büyü hazırlamıdığını söylemiş örümcek. Semetey:

– Bir hasta var yatalak. Her yanı felçli. Senin ilâç verebileceğini duydum. İlâcı ver, elması sana hemen vereyim.

Büyücü biraz düşünmüş. Böyle bir ilâcı zaten varmış. Kapağı kırık bir dolabın önünde durmuş. Meşaleyle minik şişeleri tek tek yoklamış. En sonunda aradığı şişeyi bulmuş.

– İşte buldum.

Semetey şansını denemek için harekete geçmiş:

– İlâcın işe yaradığından nasıl emin olacağım?

Büyücü dudak bükmüş:

– Yarar diyorsam yarar, demiş öfkeyle.

Semetey:

– Şu yataktaki ihtiyar da felçli gibi görünüyor. Ona içirip denesek diyorum, demiş.

Çalı böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini haykırmış:

– Olmaz!

Semetey, ihtiyarın yanına yaklaşmış:

– Bu, senin annen mi? Ne kadar hasta ve çaresiz görünüyor. İnsan annesini bu hâlde nasıl bırakır?

Büyücü topal ayağını sürüyerek Semetey'in önüne geçmiş.

– İlâcı aldın, elması ver, sonra da git.

Semetey kuşağından elması çıkarmış. Ustaca bir hareketle elması yere düşürmüş. Düşürdükten sonra bir de ayağıyla itelemiş ki uzağa gitsin diye. Büyücü hemen dizlerinin üstüne çöküp elması aramaya koyulmuş. Semetey fırsatı kaçırmamış. Yatan ihtiyar kadının dudaklarının arasına, şişedeki bütün ilâcı boşaltmış. Sonra da fısıldamış:

– Seni dışarıda bekliyorum.

Yatakta hareketsiz yatan kadının kendini duyup duymadığından emin değilmiş, ama başka çaresi de yokmuş. Uzun aramadan sonra elması ele geçiren Çalı hırlamış:

– Sersem çocuk, böyle kıymetli bir elması nasıl düşürürsün? Hadi artık çık evimden.

İşini bitiren Semetey:

– Zaten yalvarsan da durmam senin kötü kokulu evinde.

Arkasından, "çat!" diye kapanan kapıya aldırmadan, yürümüş. Biraz ilerde, uygun bir köşe bulmuş ve beklemeye başlamış.

Semetey'in çok kıymetli elması verip aldığı ilâcı, annesine içirdiğini fark etmeyen Çalı, yatmaya karar vermiş. Elması mahzenin üstündeki delikten içeri bırakmış. Aldığı bütün değerli taşları elma büyüklüğündeki delikten mahzene atıyor, harcamayı aklının ucundan geçirmiyormuş.

Saatler ilerlemiş. Vakit gece yarısını geçmiş, Çalının annesi yavaş yavaş gözlerini açmış. Kendini çok iyi hissediyormuş. Önce parmaklarını kıpırdatmış, ardından kolunu kaldırmış. Hareket edebiliyormuş. O kadar sevinmiş ki gözlerinden yaşlar süzülmüş. Sevinç gözyaşlarıymış bunlar. Oğlu Büyücü Çalı, kendi odasında uyuyormuş. Horultusu odasının kapısını sarsıyormuş neredeyse.

Yaşlı kadın yavaşça yerinden kalkmış. Yıllarca yürüyememiş biri için, attığı ilk adım, dünyanın en güzel şeyiymiş. İkinci adım, derken başlamış yürümeye. Sevicinden haykırmamak için elleriyle kendi ağzını kapatmak zorunda kalmış. Odanın içinde biraz gezindikten sonra aklına Semetey gelmiş.

"O delikanlı beni dışarıda bekleyecekti." demiş kendi kendine.

Kendine böylesi iyilik yapan birinin arzusunu gerçekleştirmeliymiş. Eski tahtaları gıcırdatmamaya çalışarak kapıyı açmış, dışarı çıkmış. Mis gibi havayı içine çekmiş. "İnsanın birkaç adım atabilmesi, temiz havayı ciğerlerine çekebilmesi meğer ne güzel şeymiş de ben kıymetini bilememişim." diye düşünmüş.

"Allah'ım senin verdiğin nimetlerin kıymetini hiç bilememişim, beni affet Allah'ım." demiş.

Sonra yürümüş. Ne yana gideceğini bilemediği için durmuş. Bu sırada karanlıklar içinden Semetey'in sesini duymuş:

– Bu tarafa gelin, buradayım.

Kendine şifalı ilâcı içiren delikanlının sesini unutması mümkün müymüş? Hemen sesin geldiği yöne doğru yürümeye başlamış. Semetey:

– Bu bir mucize. İyileştiğinize çok sevindim.

Yaşlı kadın:

– Hele ben ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bunu sadece Allah bilir. Yıllardır iyileşmeyi bekliyor ve dua ediyordum, demiş.

– Allah dilerse olmayacak bir şey yoktur.

Yaşlı Kadın:

– Peki ama sen kimsin, neden bana iyilik yaptın, diye sormaktan kendini alamamış.

Semetey başından geçenleri kısaca anlattıktan sonra:

– Saraya benimle birlikte gelip Vezir Harp'ın suçlarına şahitlik etmeniz lâzım. Böylece kötüler cezasını bulacak, bizler de rahat bir nefes alacağız.

Yaşlı kadın hayret içindeymiş:

– Evlâdım, ben de önce Allah'tan şifa istiyor, sonra da Çalı ve Harp'ın kötülüklerini hükümdara anlatmayı diliyordum. İşe bak. Birinci dileğim gerçekleşti ve iyileştim. Şimdi sıra ikincisinde.

Semetey'in bu sözler karşısında içi rahatlamış:

– Buna sevindim, yardım etmek istemezsiniz, diye endişeleniyordum.

Bir anda gençleşmiş gibi davranan yaşlı kadın:

– Asla öyle düşünme, ben bugünü bekliyordum, diye cevap vermiş.

Vakit kaybetmeden yola düşmüşler. Ara sokaklardan geçmişler. Karanlık köşelerden, ışık sızan evlerin önlerinden yürümüşler. Sonunda saray görünmüş.

HARP İŞBAŞINDA

Vezir Harp, dün geceden bu yana odasından çıkmamış, kendini takip ettiğini anladığı askerlerin gitmelerini beklemiş. "Ama bu gece bir şeyler yapmalı, Billuray iyileşmeden önce harekete geçmeli." diye düşünmüş.

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, bir an önce bir şeyler yapmalıyım, diye kıvranıyormuş.

Birden aklına geliveren fikirle yerinden zıplamış. "Padişahın, zamanın çoğunu kendi odasında değil, hasta kızının yanında geçirdiğini nasıl da hesaba katmadım." diye düşünmüş.

Kolayca hükümdarın odasına girebilirim. "Durumdan emin olmak için önce Billuray Sultan'ı ziyaret etmeli."diye düşünmüş.

Usulca odasından çıkmış. Meşalelerle aydınlatılan, taş koridordan yürümüş. Ses çıkarıp dikkat çek-

memek için ayaklarının ucuna basıyormuş. Hükümdar ailesine ait odaların bulunduğu koridor üst kattaymış. Harp, usul, usul merdivenleri tırmanmış.

Harp'ın kötü kalbi küt küt atıyormuş. Billuray'ın yatak odasının bulunduğu dairenin önündeymiş. Kapının önünde nöbet tutan askerler oturdukları yerde uykuya daldıkları için işi kolay olmuş. İçeriye süzülmüş. Tahmin ettiği gibiymiş. Padişah ve hekim başı, Billuray'ın salonunda kitap okuyorlarmış. Vezir Harp kendisini göstermeden, geri dönmüş. Dışarı çıkmış. Ellerini ovuşturuyor, kocaman burnunun üstündeki siğiller kıpır kıpır ediyormuş.

Artık padişahın dairesinin önündeymiş. Buradaki nöbetçiler de oturdukları yerde uyuyorlarmış. Harp, nöbetçileri kontrol ettikten sonra harekete geçmiş. Kapıyı açarken elleri titremiş. Çok tehlikeli bir işe girdiğinin farkındaymış. Kısa bir tereddüt yaşamış. Ara sıra içinde beliren pişmanlık gene belirmiş. İçinden bir ses: "Padişahı öldürünce mutlu olacak mısın?" diye soruyormuş.

Bu ses, bu soru, Vezir Harp'ı çok huzursuz etmiş. İçindeki sese çok kızmış. Hatta kendi kendine söylenmiş: "Kes sesini. Mutlu olacağım tabi. Tahta oturunca mutlu olunmaz mı?" demiş.

Çok uzun yıllar önce ölen babaannesinin bir sözünü hatırlatmış vicdanı: "İnsan ne yaparsa kendine yapar." dermiş babaannesi.

– Kes sesini dedim sana, diye bağırmış Harp. Sonra elleriyle ağzını kapatmış. Bir duyan olmuş mudur diye durup etrafı dinlemiş.

Vezir Harp'ın keyfini kaçırıp, huzursuz eden bu ses, her insanın içinde bulunan vicdanın sesiymiş. Vicdanının sesini dinleyenler kötülük yapmaktan korunurmuş. Çünkü Allah her insanın kalbine, vicdan denilen manevi gücü koymuş, ta ki insan kendini kontrol edebilsin. Vicdanın yardımıyla iyiyi kötüyü tartabilsin. Ama maalesef kötüler, vicdanlarını ya susturur yada hiç duymazlarmış. Tıpkı Vezir Harp gibi susturmak için ellerinden geleni yaparlarmış.

Vezir Harp padişahın dairesine girmiş. Belindeki kuşağa soktuğu zehir şişesini çıkarmış. Elleri o kadar titriyormuş ki şişe yere düşmüş. "Şangırt" diye sesler çıkartıp tıkır tıkır karyolanın altına yuvarlanmış. Vezir Harp ne yapacağını şaşırmış. Hemen kaçmalı mı yoksa şişeyi arayıp bulmalı mıymış?

– Şişeyi bulmalıyım, diye sızlanmış bile.

Şişeyi mutlaka bulmalıymış, eğer şişeyi başkaları bulursa durum çok fena olurmuş. Öyle ya padişahın yatağının altında bir zehir şişesinin olması, sarayda yaşayan herkese, özellikle de kendisene şüpheyle bakılmasına sebep olmuş.

Dizlerinin üstüne çökmüş. Oda fazla aydınlık olmadığı için etrafı görmesi zor oluyormuş. Elini uzat-

mış, el yordamıyla şişeyi bulmaya çalışmış. Epey uğraşmış fakat şişeye ulaşamıyormuş. Zaman geçiyor, dizlerinin üstünde emekleyen Harp şişeyi bir türlü bulamıyormuş. Korkusu, endişesi artmaya başlamış. Tam şişeye dokunmuş ki dışarıdan gelen seslerle yüreği ağzına gelmiş. Hükümdar ve hekimbaşının sesleri gittikçe yaklaşıyormuş. Vezir Harp hemen yatağın altına girmeye karar vermiş. Vermiş vermesine ama kamburu yüksek olduğu için yatağın altına sığamamış. Kendini o kadar zorlamış ki canı çok yanmış. Sonunda karyolanın altına girmeyi başarmış, lâkin kamburundan süzülen kanların farkında değilmiş:

– Birkaç saat uyku yeterli olacaktır. Önce ben uyurum, sonra sen uyursun, diyormuş padişah.

Hekimbaşı:

– İsabet olur, hünkârım. Yarın çok işiniz olacak, biraz uyumak iyi gelir.

Hükümdar, odasının önünde uyuyan askerleri uyandırmış:

– Kalkın, bakalım. Size vereceğim cezayı yarın düşüneceğim. Yalnız unutmayın, siz burada bir insanı değil, bir ülkenin huzur ve mutluluğunu koruyorsunuz. Nöbet tutan asker uyumaz.

Padişahın ne dediğini çok iyi anlayan askerler o kadar mahcup olmuşlar ki başka cezaya gerek bile kalmamış. Hekimbaşı:

– Hayırlı uykular efendim, Allah rahatlık versin, deyip tekrar Billuray Sultanın dairesine yönelmiş.

Padişah odasına girip kapıyı kapatmış. Saatlerdir uykusuz ve üzgün olmasına rağmen uykusu yokmuş. Gene de yatıp biraz istirahat etmesi gerektiğinin farkındaymış. Yatağına oturup hiç ihmal etmediği duasını etmiş:

– Allah'ım, kızımın sağlığını koru. Ülkemin huzur ve mutluluğunu bozacak her türlü tehlikeden sana sığınıyoruz. Dualarımızı kabul buyur. Amin.

Yatağına uzanmış. Geçmiş günleri hatırlamış. Babasını, ikiz kardeşini düşünmüş. İkisini de çok özlediğini fark etmiş. Babacığının yaptığı fedakârlığı unutması mümkün değilmiş.

"Yıllar geçtikçe, babamın söylediklerini daha iyi anlıyorum. Hele bu zor günlerimde sevdiğim insanlara daha fazla ihtiyaç duyuyorum." demiş kendi kendine.

– Ah babacığım, eğer yaşıyorsan seni bir kere daha görmeyi ne çok isterdim, diye mırıldanmış. Sonra uykunun tatlı kollarına bırakmış kendini.

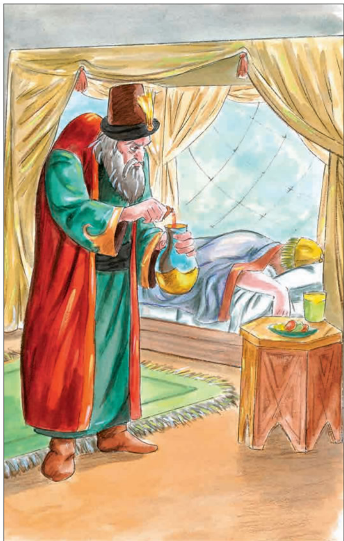
Bütün gücüyle kamburunu sığıştırdığı karyolanın demirleri, Vezir Harp'ın kamburuna battıkça batıyor, canı daha da çok yanıyormuş. Ses çıkarmamak için ısırdığı dudakları da yaralanmış, kanamaya başlamış.

Hükümdarın uykuya daldığına emin olunca, yavaş, yavaş karyolanın altından çıkmış. Zehir şişesi avuçlarının arasındaymış. Çektiği bütün acılara rağmen yapmayı istediği şeyden vazgeçmeyi düşünmüyormuş. Su sürahisinin olduğu sehpaya yaklaşmış. Oda hafif karanlıkmış. Duvara yansıyan gölgesinden kendisi de korkmuş. Sıçrayınca arkasındaki komedine çarpmış. Az kalsın, büyük bir gürültüyle düşecekmiş. Son anda dengesini düzeltmiş ve şişenin yarısını sürahinin içine boşaltmış. Şişenin tıpasını takıp belindeki kuşağa yerleştirmiş.

Geriye bir mesele kalıyormuş. Padişah nöbetçileri uyandırdığı için, kapıdan çıkması mümkün değilmiş. Odanın en karanlık köşesine sinmiş, düşünmeye başlamış. Sabaha kadar bekleyip, padişahtan sonra odadan çıksa gene olmazmış. Çünkü az sonra yeni nöbetçiler gelecek, durum değişmeyecekmiş. "Kapıdan çıkamayacağıma göre, pencereden çıkmalıyım." demiş kendi kendine. Pencereye yönelmiş. Bulunduğu oda, ikinci katta olduğu için inmesi çok zor olacakmış. Başka çaresi de yokmuş. Vicdanı yeniden fısıldamış: "Bu gidişle padişah değil, sen öleceksin. Hem de boşu boşuna." diyormuş, vicdanı.

Vezir Harp kanlar süzülen dudaklarının arasından fısıldamış:

– Kes sesini.

Pencerenin kocaman kanatlarından birini yavaşça açmış. Başını uzatıp aşağıya bakmış. Pencerenin altında küçük ağaççıklar ve çimenler varmış. "Başka çarem yok." diye ikna etmeye çalışmış kendini. Ve fazla düşünmeden gövdesini boşluğa bırakmış. "Pof" diye bir ses yükselmiş otların arasından. Vezir Harp zaten yaralı olan kamburunun üstüne düşmüş. Bayılmış. Gecenin bir yarısı otların arasında kendi yaptıklarının acısını çeken zavallı bir insan yatıyormuş. Oysa zaten sarayda yaşıyor, dilediğini yiyor içiyor, rahat içinde bulunuyormuş. Ama kanaatkâr olmadığı için her şeyini kaybetmek üzereymiş.

Sabah olmasına yakın gözlerini açtığında hemen yerinden fırlamış. Her yeri çok acıyormuş. Hemen buradan uzaklaşmalıymış. Dudakları yaralı, üstü başı dağılmış, ayağı burkulmuş, kamburu ezik hâldeymiş. Sarayın koridorlarında karşılaştığı birkaç hizmetçiyi azarlamış. Odasına girdiğinde derin bir nefes alıp kendini yatağına atmış. Padişahın suyuna zehiri karıştırmayı başardığını hatırlayınca sevinmiş. Suratına pis bir sırıtma yayılmış. "Çok uğraştım, ama başardım." diyebilmiş.

Elini kuşağına atmış. Zehir şişesini üstünde taşımamalıymış. "Çıkarıp uygun bir yere saklamam lazım." diye düşünmüş. O da ne? Şişe yokmuş.

– Pencereden atlarken düşürmüş olmalıyım, diye mırıldanmış.

Yüzünü ekşitmiş. Gene bir sürü kötü söz söylemiş kendi kendine. Fakat o kadar ağrısı varmış ki şu an yapabileceği bir şey yokmuş. Hizmetçisini çağırmış. Yaralarına merhem, sürdürmüş. Bundan kimseye bahsetmemesi için emir vermiş.

Aslında Vezir Harp'le ve yaptıklarıyla pek ilgilenmeyen hizmetçi bu duruma pek şaşmış. Hizmetçi: "Savaşa katılmıştan beter bir şekilde bu adam nerede, nasıl yaralanmış olabilir ki?" diye sormadan edememiş.

– Efendim, size ne oldu böyle?

Canının acısından iki kat öfkeli hâldeki vezir, hizmetçiyi öyle bir kovmuş ki zavallı hizmetçi ardına bakmadan kaçmış. Vezir tekrar yatağına yatıp gözlerini yummuş.

SARAYA GELİŞ

Vezirin işini bitirip, odasına döndüğü saatlerde, Semetey ve yaşlı kadın, sarayın girişine gelmişler, seslerini duyurabilmek için kocaman kapıyı yumrukluyorlarmış.

– Açın, çok önemli, hey kimse yok mu, diye bağırıyorlarmış.

Neredeyse sabah olacakmış. Şafak söküyor, uzaklarda horoz sesleri duyuluyormuş. İnsanların haberi olmasa da, iyilik olsun kötülük olsun yapılan her işten ve her şeyden, Allah'ın haberi var." demişler.

Sonunda nöbetçiler görünmüş."Bu saatte, saray kapısının önünde kimler bağrışıyor?" diye bir sürü asker çıkagelmiş.

– Siz kimsiniz, ne istiyorsunuz, sarayın önünde böyle gürültü koparmaktan utanmıyor musunuz, diye seslenmiş nöbetçilerden birisi.

Semetey:

– Hemen açmalısınız, hükümdarımızın hayatı tehlikede, diye cevap vermiş.

Semetey'in sözlerini ciddiye almış askerler. Hemen içlerinden birisi, Komutan Halit'e haber vermek için koşmuş. Diğeri:

– Tamam, bekleyin, şimdi komutan gelir.

Çok geçmemiş. Nöbetçi asker, yanında komutan Halit'le beraber görünmüş. Sabahları erken kalkan Halit zaten uyanıkmış. Bu yüzden gelmesi uzun sürmemiş. Nöbetçilere emir vermiş:

– Açın kapıyı!

Ağır ağır açılan kapıdan çıkıp Semetey'in karşısına geçmiş. Semetey'i görünce birden irkilmiş. Karşısında padişahın gençlik hâli varmış sanki. Semeteyin babasıyla amcası ikiz olduğu için birbirlerine tıpatıp benzerlermiş. Semetey, babasına benzediği için amcasına da benziyormuş hâliyle. Komutan Halit şaşkınlığını yenmeye çalışmış:

– Siz kimsiniz, ne istiyorsunuz?

Semetey :

– Bizim kim olduğumuz önemli değil, hükümdarın hayatı tehlikede. Odasındaki suyu zehirlemiş olabilirler. Hemen yetişip içmesine engel olmalıyız.

Komutan Halit yerinden zıplamış. Son zamanlarda olanlara bakılırsa, bu genç doğru söylüyor olabilir, diye düşünmüş. Nöbetçilere emir vermiş:

– Bu delikanlı ile yaşlı kadını içeri alın. Ben dönünceye kadar misafir edin, demiş. Oradan koşarak ayrılmış.

Hemen padişahın odasına ulaşmalıymış. Padişah erken uyanır, sabah namazını kılar duasını yapıp kitap okurmuş odasında. Suyu içmiş bile olabilirmiş. Komutan Halit, padişahı için dualar ederek geçmiş koridorları. Padişahın odasının önüne gelince kapıdaki nöbetçilerden birini, Başvezir'i çağırması için göndermiş. Sonra padişahın kapısını telâşla tıklatmış. "Tak tak tak!" içeriden ses gelmiyormuş. Tekrar vurmuş, "Tak tak tak!" az sonra ses gelmiş:

– Girin, diyormuş padişah.

Komutan Halit'in kocaman göğsü körük gibi inip kalkıyormuş. Padişahın sesini duyunca rahat bir nefes almış. Endişeden yüzü kıpkırmızı olan komutan Halit içeri girmiş. Padişah yatağında oturuyormuş. Komutanı görünce gülümsemiş:

– Hayırdır komutan, padişah sabah namazını duasını geciktirdi, diye sarayı ayağa kaldırmaya mı karar verdin?

Komutan Halit, hükümdarın şakalarına alışıkmış. Meğer padişah gece çok geç yattığı için henüz uyanıyormuş. Aynı anda komutan Halit gelip kapısını çalmış. Komutan başını önüne eğmiş:

– Padişahım, bir delikanlı ile yaşlı kadın sarayın kapısına gelmişler, sizin hayatınızın tehlikede

olduğunu söylüyorlar. Her ihtimale karşı kontrol edeyim, dedim.

Padişah yatağından çıkmış. Artık bu olayların çözülme zamanının geldiğini düşünüyormuş.

– Pekâla ben hazırlanırken sen de gidip o kadınla delikanlıyı ziyaretçi salonuna getir, görüşmek istiyorum, demiş.

Komutan Halit:

– Efendim, suyunuzu alabilir miyim?

Padişah:

– Çok mu susadın Halit, derken gülümsüyormuş.

– Hayır efendim. Mesele şu ki suyunuzda zehir olduğunu söylüyorlar. Olay açığa çıkana kadar yanımda olmasını istiyorum, demiş Komutan Halit. Sürahiyi kucakladığı gibi odadan çıkmış.

Padişah bir yandan giyiniyor, diğer yandan düşünüyormuş. "Bütün bu olanların bir açıklaması olmalı." demiş. Hazırlanıp odasından çıkmış. Ziyaretçilerle görüştüğü salona geçmiş. Nöbetçilere emir vermiş:

– Delikanlı ile kadına içecek bir şeyler ikram edin.

Padişah, nöbetçilerin arasında oturan Semetey'i görünce az kalsın düşecekmiş. Rengi sararmış. "Bu delikanlı da kim böyle?" demiş şaşkınlıkla. Ne kadar da kardeşime benziyor, diye düşünmüş.

Semetey de padişahı görünce çok heyecanlanmış. Karşısındaki babasının kardeşiymiş. "İnsanın uzun yıllar sonra, bir akrabasını ilk defa görmesi garip bir duygu." diye geçirmiş içinden.

Hükümdar, Semetey ile yaşlı kadına dikkatle bakıyormuş. Bu sırada Başvezir de çıkagelmiş. Padişahın sesi güven veriyormuş:

– Sen kimsin delikanlı?

Semetey ne cevap vereceğini bilememiş. "Ben sizin yeğeninizim." diyemezmiş. "Dedeme sormadan kimliğini açıklamam doğru olmaz. " diye düşünmüş. Başını önüne eğmiş:

– Halktan biriyim efendim, hamallık yaparım.

– Suyun zehirli olduğunu nereden biliyorsunuz, diye sormuş padişah.

Yaşlı kadın atılmış:

– Padişahımız, efendimiz, Vezir Harp, oğlum büyücü Çalı'dan zehiri alırken ben gördüm. Vezir Harp, zaten uzun zamandır size kötülük yapmak için oğlumla işbirliği yapıyordu.

Hükümdar, her şeyi iyice anlamak için sakin sakin sormaya devam etmiş:

– Peki ama, madem uzun zamandır oğlun plân yapıyor, neden şimdi geldin?

– Ben felçliydim efendim, Allah'ın izniyle iyileşir iyileşmez size geldim. İyileşmeme bu delikanlı vesile oldu, demiş yaşlı kadın.

Sorulacak o kadar çok soru varmış ki. Ama Vezir Harp işinin bir an önce çözülmesi gerekiyormuş. Padişah, Başvezir'e dönmüş:

– Vezir Harp hakkında siz ne diyorsunuz?

Başvezir, Vezir Harp'ın peşine taktığı askerlerin anlattıklarını padişaha aktarmış. Komutan Halit, Vezir Harp'a çok öfkelenmiş:

– Padişahım, izniniz olursa veziri çağırıp, sizin suyunuzdan ikram edelim. Layığını bulmuş olur. O zaman suçlu olup olmadığını kolayca anlarız.

Başvezir Aziz, Komutan Halit'i onaylamış:

– Evet, hünkârım. Yeteri kadar şahidimiz olsa da, vezirin suçunu itiraf ettirmenin en iyi yolu bu olabilir.

Hükümdar biraz düşünmüş. Sonra emir vermiş:

– Vezir Harp'ı çağırın!

Hükümdar Semetey'e dönmüş. Fakir giyinişli fakat asil yüzlü bu delikanlı padişaha, babasını ve ikiz kardeşini hatırlatıyormuş. Semetey kendisine dikkatle bakan padişaha gülümsemiş. Az sonra içeri giren Vezir Harp, herkesin ağzını açık bırakmış. Savaştan çıkmış gibi görünüyormuş. Kamburu şişmiş, zor yürüyor, dudakları yara bere içinde, gözleri kan çanağı gibi görünüyormuş. Padişah veziri görünce:

– Ne o Harp, bizden habersiz savaşa mı gittin?

Vezir Harp zoraki gülümsemeye çalışmış. Hemen yalan söylemiş:

– Merdivenden düştüm efendim. Yaşlılık işte.

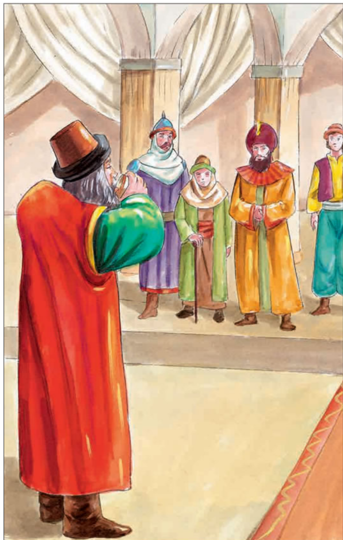
Fakat Vezir Harp'ın rengi Semetey'i görünce değişmiş. "Billuray'a pazarı gezdiren delikanlının burada ne işi olabilir?" diye sormuş kendi kendine. Vezirin Semetey'i görünce sararması padişahın gözünden kaçmamış. Padişah:

– Bu delikanlı ile Büyücü Çalı'nın annesi sabah ziyaretimize gelmişler. Odamdaki suyu sana ikram etmem konusunda beni ikna ettiler. Ne dersin? İkramımı kabul edecek misin?

Vezirin başından aşağı kaynar sular dökülür gibi olmuş. Dizleri titremiş. Yolun sonuna geldiğini düşünmüş. Her şeyini kaybettiğini anlamış. Elindekilerle yetinseymiş, bu gün burada, bir sürü insanın karşısında bu hâle düşmeyecekmiş. Oysa şimdi saraydan atılacak ya idam edilecek yada ömür boyu hapis cezasına çarptırılacakmış.

"Suyu içsem de içmesem de mahvoldum. Artık hiçbir yalan beni kurtaramaz. Pişman olup, hatamı düzeltme şansım kalmadı." diye düşünmüş. İşin kötüsü pişmanlık gibi bir duygudan nefret ediyormuş her zaman. Oysa insan nefes alıp verdiği müddetçe pişman olup kendini düzeltme şansı olabilirmiş. Vicdanı son kez konuşmuş: "Kendin ettin kendin buldun."

Vezir yenilgiden kaynaklanan öfkeyle, son ve en büyük hatasını yapmış. Hâlbuki özür dilese az bir cezayla kurtulabilirmiş. Ama kendini beğen-

mişliği ve kibiri yüzünden hatasını itiraf etmeye yanaşmamış. Hükümdara öfkeyle gülümsemiş:

– Padişahım, ikramınız başım üstünedir. Seve seve içerim.

Onun bu sözleri herkesi şaşırtmış. "Belki de suçsuzdu." diye düşünmüşler. Ama kendisine uzatılan suyu içer içmez yere yığılan veziri görünce yanıldıklarını anlamışlar.

Başvezir, üzüntüyle başını sallamış:

– Hatalarla çizilen hiçbir yol insanı mutluluğa götürmez, diye mırıldanmış.

Yerde cansız yatan vezir herkesi üzmüş. Hükümdar: "Hak etse bile hiçbir insanın bu hâle düşmesini istemem. En dönülmeyecek gibi görünen hatalardan bile çok kolay bir dönüş yolu varmış aslında. Allah'tan affedilmeyi istemek insana yakışan, ucuz olduğu kadar güzel bir yolmuş. Keşke vezir de bunu anlayabilseymiş!" diye düşünmüş.

Birkaç dakika içinde gelişen olaylar karşısında herkes şaşkınmış. Hükümdar yerdeki ölüyü kaldırmalarını emretmiş. Sonra Çalı'nın annesine dönmüş:

– Ee anlat bakalım bildiklerini.

Yaşlı kadın son zamanlarda şahit olduğu her şeyi anlatmış. Padişahın odasına bırakılan yılanı, çorbasına konulan zehiri ve Billuray'a yapılan büyüyü tek tek açıklamış.

Hükümdar düşünmüş, düşünmüş. Semetey'e dönmüş:

– Delikanlı sen bu kadını nereden tanıyorsun?

Semetey ne cevap vermesi gerektiğine karar verememiş. Örümcekten, örümcek tünelinden, dedesinden söz etmesi gerekiyormuş; ama doğru olup olmayacağını bilmiyormuş.

– Padişahım, izin verirseniz daha sonra açıklamak istiyorum.

Padişah sabırlıymış.

–Pekâlâ, ama daha işin bitmedi. Askerlerle beraber Büyücü Çalı'yı alıp buraya getirin, demiş.

Semetey itiraz etmemiş. Yanına verilen birkaç askerle birlikte Büyücü Çalı'nın evine gitmişler. Annesini yatağında göremeyen Çalı evin içinde dört dönüp annesini arıyormuş. Birden kapı çalınmış. "Tak tak tak!" Çalı'nın kapkara yüzü korkudan iyice kararmış.

– Büyücü, devletin askerlerine kapıyı aç, diye seslenmiş askerler.

Büyücü, başka çaresinin olmadığını biliyormuş. Kapıyı açmış. Askerler, büyücüyü kıskıvrak yakalamışlar. Büyücü, Semetey'i tanımış:

– Demek beni şikâyet ettin sersem çocuk, diye bağırmış.

Semetey:

– Vezir Harp, kendi tuzağına düştü. Şimdi sıra sende, demiş.

Vezir Harp'ın, akıbetini duyan büyücü topal ayağına bakmadan kaçmaya kalkışmış. Ama nafile. Askerler onu sımsıkı bağlamışlar.

– Bütün o haksız kazandığın altınlar gümüşler nerede, demiş Semerey.

– Beni yakaladınız ama onları bulamazsınız. Ne yaparsanız yapın bulamazsınız, bulsanız bile işinize yaramaz, ölürsünüz, diye haykırmış Çalı.

Semetey odayı araştırırken, yatağın altında bir kapak fark etmiş. Hemen yatağı kenara çekip kapağı kaldırmış. Büyücünün topladığı altınları bulup halka dağıtılmasını sağlamak istiyormuş. Hazineyi bulup saraya verecek, Billuray'ı görecek ondan sonra kulübeciğine dönecekmiş.

Hafif karanlık mahzene kolayca inmiş. Altınlar buralarda bir yerlerde olmalıymış. Fakat karanlıklar arasında tahmin etmediği bir kıpırtı varmış. Bu büyücünün yılanından başkası değilmiş. Yılan Semetey'e doğru kaymaya başlamış. Ama tahmin edilmeyecek bir şey olmuş. Yılan Semetey'in yanından geçip duvardaki bir deliğe girmiş kaybolmuş. Bu sırada örümceğin sesi duyulmuş:

– Eh sonunda geldin, demiş örümcek.

Semetey bu sesi duyduğuna sevinmiş.

– Beni büyücü Çalı'nın evine kadar getirip ortadan kayboldun, demiş Semetey.

– Ortadan kaybolmadım. Eve girip seni bekledim, işte sen de geldin, demiş örümcek.

Sonra sormuş:

– Delikanlı, hazineyi niçin istiyorsun?

Semetey:

– İhtiyacı olanlar için.

Örümcek hışır hışır konuşuyormuş:

– Delikanlı, altınları niçin istediğini bir kere daha söyle. Ama yüksek sesle.

Semetey bu işten bir şey anlamamış, ama gene de örümceğin dediğini yapmış.

– İhtiyacı olanlar için, demiş yüksek sesle.

Az sonra gıldır, gıldır bir ses duyulmuş. Değirmen taşının dönmesine benziyormuş. Sonra topraklar dökülüp tozlar uçuşmuş. Mahzen duvarındaki kocaman kayanın biri yerinden çıkmış. Bunu yapan, içeri giren yılanmış. Semetey'e hazine odasının kapısını açan oymuş. Semetey açılan oyuktan içeri baktığında gözleri kamaşmış. İçeride yığın yığın altın ve mücevherler varmış:

– Ne kadar çok altın var, demiş Semetey.

– Evet, insanın başını döndürür; ancak Allah'tan korkanlar bu hazineye el uzatmaz, demiş Örümcek.

Semetey kanaatkârmış. Bir tanesine bile elini uzatmamış. Kendi kendine söylenmiş: "Askerler bu hazineyi saraya taşısınlar, padişah halka uygun şekilde dağıtır."

Mahzenden çıkmaya karar vermiş. Örümcek demiş ki:

– Delikanlı, son imtihanı da kazandın. Eğer bir tek altına bile elini uzatsaydın yılan seni zehirleyecekti, demiş.

Semetey sormadan edememiş:

– O zaman bu yılan neden, büyücü Çalı'nın yanındaydı?

– Delikanlı, büyücü Çalı'nın yanındaydı; evet ama, altınları ondan korumak için buradaydı. Dikkat ettiysen Çalı pek fakirdi. Çünkü haram yollardan kazandığı altınları, elmasları hiç kullanamadı. Elini uzatmaya kalktığı anda yılan karşısına çıktı. Yılanın görevi hazineyi korumaktı. Büyücü zaten açgözlü olduğu için harcamayı pek düşünmedi. Eğer sen, cebine bir kaçını atmaya kalksaydın yılan seni ısırıp hazinenin kapısını kapatırdı. Oysa sen, sana yakışanı yaptın. Yılan da görevini bitirdiği için çekip gitti. Artık hazine senindir, demiş.

Semetey, yılanın Vezir Harp'ı ve büyücü Çalı'yı engelleyebileceğini düşünerek sormuş:

– Ama bu kötülükleri engellemenin daha kolay yolları yok muydu?

Örümcek:

– Elbette vardır. Şunu unutmamalısın. İyilik ve kötülük iç içe bulunur. Bunları birbirinden ayırmak insanların vazifesi ve imtihanıdır. Kötülere de belli bir süre verilir. Belki yaptıklarından vazgeçerler diye. O yüzden yılan kimseye bir şey yapmadı. Ama süreleri dolduğunda Allah, onların oyunlarını bozasın diye seni yolladı.

Bu cevap yeterliymiş. Semetey, mahzenden çıkmış. Askerler büyücüyü götürdükleri için evde

kimse yokmuş. Semetey bu pis kokulu evden çıkıp sarayın yolunu tutmuş. Hemen hükümdarla görüşmek istediğini söylemiş kapıdaki askerlere. Askerler de onu padişahın huzuruna çıkarmışlar. Padişah Semetey'i görünce gülümsemiş:

– Gel bakalım yiğit delikanlı.

Semetey padişaha büyücünün mahzenindeki hazineden bahsetmiş. Fakir halka dağıtılmasını istediğini de belirtmiş. Padişah hazineyi saraya taşımaları için bir manga asker göndermiş. Padişah delikanlıdan çok etkilenmiş. Sormuş:

– Delikanlı kendi hikâyeni anlatmadın, ama gene de söyle, benden ne dilersin?

Semetey kızarmış, bozarmış, uzun süre sessiz kalmış. Dudakları kurumuş. Yutkunmuş.

Padişah askerlere emretmiş:

– Delikanlıya su getirin.

Semetey kendine uzatılan kaseyi kavradığı anda padişah donup kalmış. Semetey'in sağ elindeki yüzük babacığının yüzüğünün aynısıymış. Hükümdar hemen yerinden fırlamış. Semetey'in yanına gelmiş.

– Yüzüğüne bakabilir miyim, diye sorarken sesi titriyormuş.

Semetey, yüzüğü, çıkarıp padişaha uzatmış. Padişah yüzüğü evirip çevirmiş. Evet, bu babasının yani padişah Arif'in yüzüğüymüş. Yüzüğün üstün-

de padişah tuğrası varmış. Padişah Semetey'e dikkatlice bakmış, sormuş:

– Bu yüzüğü nerden aldın?

Semetey söylemek zorunda olduğunu biliyormuş. Başını önüne eğmiş:

– Dedemin yüzüğüdür.

Hükümdar o kadar heyecanlanmış ki Başvezir tutmasaymış küt diye düşecekmiş.

– Deden mi?

– Evet dedemin, demiş Semetey.

Semetey'in aklında Billuray varmış. Billuray'ı görmesine padişahın izin vermeyeceğine karar vermiş. Padişahtan kızını görmek için izin isteyemeyecek kadar da utangaçmış. Çok üzgün bir şekilde kulübeciğine dönmek için izin istemiş:

– Padişahım, kötüler yakalandığına göre, bana müsaade ederseniz, evime döneyim.

Padişah kendine gelir gibi olunca:

– Kötüler cezasını buldu, ama bir o kadar önemli bir şey daha var. İyilerin de mükafâtlarını alması lazım. Kulübene seninle gelmeme izin verirsen, dedene senin gibi bir torunu olduğu için teşekkür etmek isterim.

Semetey:

– Bizim için şeref olur efendim.

Padişah hemen hazırlanmış. Yanına sadece Başvezir'i almış ve yola çıkmışlar. Padişah, Semetey gibi yürüyerek gitmek istiyormuş kulübeye.

Öyle de yapmışlar. Padişah, evler, sokaklar arasından geçerken Allah'a şükrediyormuş. Güzel bir ülkede güzel insanlarla bir arada olduğunu bir kere daha anlamış.

Kulübeye vardıklarında Semetey, kapıyı tıklatıp kenara çekilmiş. Semetey'in annesi açmış kapıyı. Semetey'i ve yanındakileri görünce yüzü gülmüş.

– Hoş gelmişsiniz, buyurun.

Padişah içeri girip de babacığını ocak başında oturuyor görünce dizlerinin üstüne çökmüş. Gözlerine yaşlar dolmuş. Dizlerinin üstüne sürüne sürüne babacığının yanına varmış.

– Ah babacığım, sizi ne kadar özledim, diye hıçkırmış.

Başvezir de tanımış eski padişahı. O da ağlıyormuş. Semetey bir köşeye çekilmiş gözlerindeki yaşları silmekle meşgulmüş.

– Hoş geldin evlâdım, demiş Arif dede.

Kulübedeki herkes iplik iplik gözyaşları döküp ağlıyor, Allah'ın ne denli büyük olduğunu bir kere daha anlıyormuş.

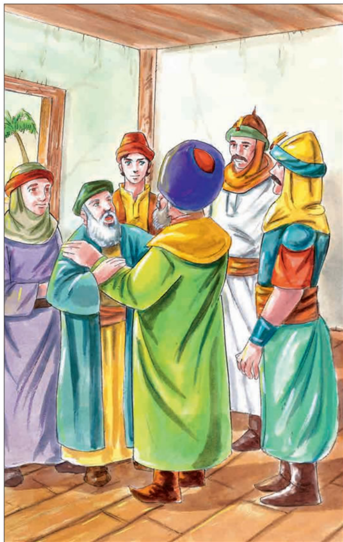
– Kardeşim nerede, diye sormuş padişah.

Arif dede pamuk sakalından akan yaşlara aldırmamış:

– Kardeşin esas memleketimize gitti evlâdım.

Babasının yanına oturan padişah Semetey'i işaret etmiş:

– Bu delikanlı, benim yeğenim yiğit çocuk.

Semetey hemen koşup amcasının eline sarılmış. Amca yeğen sarılıp ağlaşmışlar. Padişah:

– Tıpkı kardeşime benziyor, diyebilmiş.

Asel Hanım'ın ikram ettiği taze sütü içerlerken bütün olan biteni konuşmuşlar.

Söz çokmuş. Söyle söyle bitmezmiş. Dede, bir kenara çekilmiş boynu bükük oturan Semetey'e bakarak konuşmuş:

– Torunumun evlenme çağı geldi. Şöyle iyice bir kız arıyorduk, kısmet ayağıyla çıkıp geldi. Billuray kızımı tanıdık çok sevdik. Evlâdım, iznin olursa torunlarımı evlendirmek isterim.

Padişah bunu seve seve kabul etmiş. Hatta şunu eklemiş:

– Ah babacığım, ben de bir oğlum olmadı diyip üzülüp duruyordun. Oysa Allah bana yetişmiş, aslan gibi bir oğul yolladı. Demek her şeyin bir zamanı varmış. Kardeşime nasip olmayan tahtı oğluna nasip etti. Bundan güzeli olur mu?

– Allah en doğrusunu bilir, demiş dede.

Semetey, sevincinden ne yapacağını bilememiş. İleride padişah olacağına değil, Billuray'ına kavuşacağına seviniyormuş daha çok. Allah'a ne kadar şükretse az olacağının farkındaymış.

Hükümdar sormadan edememiş:

– Madem ülkenize dönmüştünüz neden saraya gelmediniz babacığım? Ömrünüzün son günlerin de rahat etmek sizin hakkınızdı.

Eski padişah yani dede şu cevabı vermiş:

– Ah oğul, bilmelisin ki, kulübeler sarayı desteklemezse saray kısa zamanda kulübeye döner. Biz sarayda değildik, ama sizlerin duacısı ve destekçisiydik. Sen, sen ol, kulübelerde saraya dua edilip edilmediğiyle ilgilen. Eğer fakir insanlar, ülkenin yöneticilerine beddua ediyorsa, felâket yakın demektir.

Kulübecikteki herkes dedenin sözlerine hak vermiş. Hatta bir köşede, kimseye görünmeden olan biteni seyreden örümcek bile başını sallamış. Dedenin sözleri herkesin kulağına küpe olmuş:

– Eğer insanın kalbinde kanaat zenginliği yoksa sarayda da yaşasa, mağarada da yaşasa fark etme. O hep fakir, hep muhtaç ve en kötüsü hep mutsuzdur.

Padişah heyecanından, sevincinden durup durup babacığının ak ellerinden öpüyormuş. Dede Semetey'in Billuray'ı görmeyi ne kadar çok istediğini biliyormuş. Torununun sevincine sevinç katmak istemiş. Padişaha dönmüş:

– Oğul, Billuray'ımızın hasta olduğunu söyledin. Semetey'ime izin ver, nişanlısına geçmiş olsun diyebilsin. Ha ne dersin?

Padişah:

– İzin ne demek babacığım, dilediği an Billuray'ı görebilir.

Sonra da Başvezir'i önden göndermiş, Semetey'in saraya rahatlıkla girmesini sağlamak için.

Semetey, sevinç ve mutluluktan az kalsın avaz avaz bağıracakmış. Padişahın, dedesinin, annesinin ve Başvezir'in kendine baktıklarını görüp sakin olmaya çalışmış.

Dede utangaç torununa göz kırpmış:

– Ee ne duruyorsun? Hadi nişanlını ziyaret et.

Dedesinin bu sözü üzerine Semetey'i kim tutabilir? Fırlayıp kalkmış. Kulübeden çıktığı anda koşmaya başlamış. Sarayın kapısına kadar koşmuş. Kapıdaki askerler Semetey'i tanımışlar. Başvezir'in talimatları doğrultusunda kapıyı açmış, Semetey'i içeri buyur etmişler. Sarayın iç bahçesinden geçerken kırmızı bir gül koparmış Semetey. Gülün sevgi demek, sevgili demek, seviyorum demek olduğunu biliyormuş.

Billuray'ın odasını bulması zor olmamış. Yine Başvezir'in görevlendirdiği bir hizmetçi Semetey'i bekliyormuş çünkü. Semetey odanın kapısına kadar kendini getiren hizmetçiye teşekkür etmiş. Bu arada kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuş. Nasıl olmasın? Heyecanın, mutluluğun bu kadarına kalbim dayanmaz." diye düşünmüş. Bir eliyle gülü, diğer eliyle kalbini tutup dualar etmiş. Allah'a teşekkürlerini sunmuş. Sonra kapıyı çalmış. "Tık tık" içeriden gelen ses Semetey'in özlediği sesmiş:

– Girin, diyormuş.

Semetey, açılan kapıdan içeri girmiş. Aydınlık

bir salon çıkmış karşısına. Salonun tam ortasında, kırmızı bir koltuğun üzerinde gülden güzel Billuray oturuyormuş. Solgun yanakları Semetey'i görünce pembeleşmiş:

– Hoş geldin, demiş gülümseyerek.

Semetey.

– Hoş bulduk, diyerek uzatmış elindeki gülü.

İki genç böylece kavuşmuşlar. Daha sonra yapılan bir düğünle evlenmişler. Dede ve Semetey'in annesi de saraya yerleşmiş. Ama onlar kanaatkâr olmaktan vazgeçmemişler. Saray halkı, ülke halkı için gece gündüz çalışmışlar.

Onlar dünyada bir murada ermişler. Ahirette de bin murat bulmayı ümit etmişler. Çünkü gerektiği zaman dünyanın güzelliklerinden fedakârlık etmişler. Allah'ı hiçbir işinde unutmayan insanları Allah, ne bu dünyada ne de ahirette unutmazmış.

SÖZLÜK

aziz: Sevgide üstün tutulan, muazzez.

büyü: Tabiat kanunlarına aykırı sonuçlar elde etmek iddiasında olanların başvurdukları gizli işlem ve davranışlara verilen genel ad, afsun, sihir, füsun, bağı.

çörek: Az yağlı, bazen şekerli ve yumurtalı, gevrekçe bir hamur işi.

ebedî: Sonsuz, ölümsüz.

hazine: Altın, gümüş, mücevher vb. değerli eşya yığını, büyük servet. Değerli şeylerin saklandığı yer.

hekim: İnsanlardaki hastalıkları teşhis ve onları ilaçlarla veya bazı araçlarla tedavi eden kimse, doktor, tabip.

hışırtı: İnce cisimler hışırdarken çıkan ses, hışırdama sesi.

hükümdar: Padişah, kral, hakan gibi taht sahibi devlet başkanı.

kambur: Bel veya göğüs kemiğinin eğrilmesi, raşitizm sonucu sırtta ve göğüste oluşan tümsek, kambur zambur.

kanaat: Elindekinden hoşnut olma durumu, yetinme, fazlasını istememe, doyum.

komutan: Bir asker topluluğunun başı, kumandan, bey.

kulübe: Kerpiç, saman veya ağaçtan yapılmış küçük, basit, ilkel ev.

mahzen: Yapılarda yer altı deposu.

saray: Hükümdarların veya devlet başkanlarının oturduğu büyük yapı.

sultan: Müslüman, özellikle Sünni hükümdarların kullandıkları unvan, padişah. Padişahların erkek ve kız çocukları ile anne ve eşlerine verilen unvan.

şahit: Tanık.

şefkat: Acıyarak ve koruyarak sevme, sevecenlik.

şehzade: Padişahların ve oğullarının erkek çocuklarına verilen san.

şerbet: Meyve suyu ile şekerli su karıştırılarak yapılan içecek.

taht: Hükümdarların oturduğu büyük, süslü koltuk. Hükümdarlık makamı, hükümdarlık.

tezgâh: Genellikle dükkânlarda satıcıların önündeki uzun masa.

vezir: Osmanlılarda devletin bakanlık, valilik gibi yüksek görevlerinde bulunan ve paşa unvanını taşıyan kimse.